

Revistă premiată cu medalia și diploma „Pamfil Șeicaru“ pentru literatură 2008

Climates

literare

73

Anul 6
decembrie
2013

Director fondator:
Ion Iancu Vale

Director editor:
Gheorghe-Valerică
Cimpoca

Revistă literară și de cultură românească
Fondată: mai 2007

CRĂCIUN FERICIT
ȘI LA MULȚI ANI!

CUPRINS:

Tudor Vianu	Poeme	3
Sergiu Găbureac	Formarea poporului român?!?	4
Ion Luca Caragiale	Da... nebun!	5
Magdalena Albu	Pornografia începutului de ev XXI	6
George Petrovai	Cuvinte-ncumințite	7
Dumitru Ichim	Poeme	8
Doru Sicoe	Peregrinările lui Tuf	9
Beatrice Vaisman	Replici	11
Melania Cuc	Cărți și idei	12
Dimitrie Grama	Poeme	13
Trad. de Mircea Cotârță	Întâlnire	14
Lucreția Berzintu	Interviu cu dr. ing. Dumitru-Dorin Prunariu	15
Gheorghe Palel	Giordano Bruno (poem)	17
Veronica Ivanov	Tedeum pentru Ziua Națională a României	18
Ioan Lila	Zece poeme fantasmagorice	19
Gheorghe Valerică Cimpoca	În căutarea Adevărului	20
Ion Iancu Vale	Gânduri, amintiri, speranțe (poem)	21
Camelia Tripon	Tradiția din moși-strămoși	22
Gabriela Căluțiu Sonnenberg	Hora quota est	23
Dorel Schor	Ziceri	24
Al. Florin Țene	Asemănările dintre alegere, normă și expresivitate...	26
Gabriel Dragnea	Poeme	27
Marina Glodici	Timp, efemeritate, veșnicie	28
George Ioan Canache	În gară la Fâsâieni	29
Gabriel Teodoroiu	Ce drepti sunt, Doamne (poem)	30
Octavian Mihalcea	Căutarea primelor scântei	31
Ion Cristofor	Pictorița Liana Saxone-Horodi	32
Ligia-Gabriela Janik	Coșul cu colinde	33
Lucian Constantin	Școala Valea Voievozilor la Ziua Națională a României	34
Ion C. Ștefan	Reverberații pe treptele timpului	35
Elena Buică	Ziua României la Toronto	37
	Premiile Societății Scriitorilor Târgovișteni	38
	Gala premiilor „Contemporanul”	39

CONTURI PENTRU DEPUNERI DESCHISE LA BANCA TRANSILVANIA TÂRGOVIȘTE
RO 54 BTRL 01601201U02393XX - pentru depuneri în LEI
RO 04 BTRL EURCRT00U0239301 - pentru depuneri în EURO (SWIFT: BTRLR022)

Adresa redacției principale: Aleea Arcașilor, bl. 36, sc. B, ap. 23, Târgoviște, România **Telefoane:** 0722 702 578, 0741 732 122 **E-mail:** ioniancuvale@yahoo.com
Web site: <http://climate.literare.ro>

Redactor-șef: Ion Iancu Vale

Fondatori:

Colegiul redacțional: Grigore Grigore, Gheorghe Palel, Emil Stănescu, Florea Turiac, Lucian Constantin

Ion Iancu Vale
Mircea Cotârță
Sebastian Drăgan

Redacții asociate - România: Bacău, Bistrița, Brașov, Cluj-Napoca, București, Deva, Focșani, Iași, Suceava, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Olănești, Oradea, Ploiești); **Alte țări:** Anglia, Australia, Belgia, Canada, Danemarca, Elveția, Franța, Germania, Gibraltar, Israel, Italia, Macedonia, Portugalia, Republica Moldova, Serbia, Spania, S.U.A., Ucraina.

Colaboratori principali: Mihai Antonescu, Mihai Ardeleanu, Eugen Axinte, Iulia Barcaroiu, Nicolae Bălașa, Elena Buică, Roni Căciularu, Luca Cipolla, George Coandă, Florian Copcea, Melania Cuc, Emilia Dănescu, Mircea Drăgănescu, Eugen Evu, George Filip, Dan Gîju, Dimitrie Grama, Mirel Horodi, Djamel Mahmud, Alexandru Manafu, Meneu Maximilian, Gavril Moisa, Octavian Mihalcea, Monica Mureșan, Ștefan Lucian Mureșanu, Florin Vărlan Neamțu, Emil Persa, George Petrovai, Georgeta Resteman, Puiu Răducanu, George Roca, Viorel Roman, Dorel Schor, Claudia Serea, Delia Stăniloiu, Victor Sterom, Al. Florin Țene, [Ioan Țepelea], Baki Ymeri, Raquel Weizman.

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparține exclusiv semnatarilor

Tehnoredactare: Florin-Lucian Dragoș ■ 0730 863 602 ■ dragosflorinlucian@gmail.com ■ **Secretariat:** Reta Sofronie Iancu

Revistă editată de Fundația „Renașterea Pietroșiței - Ruralia” din Pietroșița ■ ISSN 1843-035X

Apare sub egida Consiliului Județean Dâmbovița, prin Centrul Județean de Cultură Dâmbovița, în colaborare cu Societatea Scriitorilor Târgovișteni și cu Institutul de Cercetare Științifică și Tehnologică Multidisciplinară - ICSTM din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște.

Poeme de TUDOR VIANU

n. 27 decembrie 1899
d. 21 mai 1964

Ascetul

Bookmark and Share
S-a ținut acum pe arhitrava
Ce-a dăinuit din portice bătrâne;
Sodoma greacă-n urma lui rămâne;
Din neîntinț soarbe el otrava.

Acel sarac în Paradis intra-va!
Atât a fost. Și-a început să-ngâne:
„Te voi urma. Da, te-oi urma, stăpâne!”
Dar câinele în veci de veci lătra-va.

Cu pietre și cu bice îl bătură
Și-o zi întreagă-l răsără-n agora,
Spre blândul sclav uitându-se cu ură.

Și-atuncea când, în râsul tuturor,
Ei l-au orbit, i-au răsărit, sub pleoape,
Un soare nou, păduri, câmpii și ape.

Călătorie Pe Mare

Puternică și pură laolaltă,
Stea din tăria cerului înalt
Adie, pâlpaiește și se-nvoaltă
De pe-un tărâm pe celălalt.

Nu-i zi aprinsă dincolo de zare,
Nici telegari învăpăiați la car
Nu scapără copita de amnar
Zburând înfricoșați din mare.

Egală noaptea pururea cu sine,
Adie blând din cerul mai curat,
Ca fața unduirilor marine,
Ca valul sur de care ne-am legat.

Noi nu știam atunci călătoria
Tăindu-ne în adevăr un drum,
Că vom afla o țintă sub tăria
Aprinderii înalte fără scrum.

Stăm azi la pupa și privim la semnul
Cu care ne legăm de țărâmul dus,
Răpit de zarea veche și îndemnul
Călătoriei noastre spre apus.

Nu-i pată, nu e nici o tremurare
Când lunecăm încremeniți pe ape,
Ca două faruri luminând pe mare,
Lucind târziu, stingându-se aproape.

Nori

Fâșii cernite de vazduh, o, Nori,
Neconținut călătoriți în zare,
În schimbătoarea voastră-nfiripare
Voi rămâneți aceiași călători.

În tot vă regăsesc, năluci fugare,
Și peste noi tronați biruitori,
Voi sunteți suflete de luptători
Și-a dorului eternă întrupare.

...Și de cădeti cu rodul unei ploi
Sau cu-a zăpezii albă risipire,
Sunteți avântul către forme noi.

Spre voi se-nalță-ntreagă-ne iubire,
Căci în a voastră fugă și-nnoire
O, Norilor, ne recunoaștem noi.

Palinur

„O, Palinur, fii cu luare-aminte,
Căci stelele înșeală, marea minte!”

Și ei plecat-au; iar spre largul mării
Albastra noapte prinse să coboare,
Sirenele chemau din țărâmul zării
Spre-a fundurilor magice splendoare.

Iar luna apărui: o lună plină,
Ce poleia a undei nesfârșire
Cu revărsări de-argint și de lumină,
Dar glasul îi strigă ca prevestire:

„O, Palinur, fii cu luare-aminte,
Căci stelele înșeală, marea minte!”

Și din a undelor prelungă îngânare
Se ridică o blândă melopee,
Pierdutul cântec rătăcit pe mare
Părelnic precum este o idee.

Iar nava picurând încet vâslirea,
Înainta pe-a mării încrețire,
Lăsând pe valuri numai amintirea,
Dar glasul îi striga ca prevestirea:

„O, Palinur, fii cu luare-aminte,
Căci stelele înșeală, marea minte!”

Și-a undelor puternică chemare

Îl îmbia cu tremurări de gene,
Iar Palinur aluneca în mare...
O, fermecatul cântec de sirene!

Și valul lin îl duse, tot îl duse...
Tăcerea se întinse-n nesfârșire,
Zadarnic ne-nțelesul glas îi spuse,
În semn de-ntunecată prevestire:

„O, Palinur, fii cu luare-aminte,
Căci stelele înșeală, marea minte!”

Zefir

Albastră urcă seara. Cerul lin
Adie răcoros și cristalin.
Doar pânzele-animate de catarg
Ne dau de știrea vântului din larg.

Când tremură în unduiri mărunte
Și când se-ndoaie bolta peste puncte,
Suflate-n buciume din zori
De îngeri și zefiri buccinători.

Îi văd tăind cu aripa pe sus
Drum lung din răsărit către apus,
Vâslind prin cerul curățat de nori
Cu țipete și zarvă de cocori.

Le flutură veștmântul lor de in
Și-n cerul miruit și mai senin
Piciorul dezgolit pătează seara:
Un trandafir ca zorii și ca para.

Călătorim sub blândul lor îndemn,
Ne poartă lin corabia de lemn,
Și zborul lor se-nalță-n tremurate
Roți mari în pacea nopții legănate.

Sergiu Găbureac

Mă gândesc, din când în când, la formarea noastră. Ca popor. Ce se întâmplă oare de nu ne încadrăm în nicio schemă? Civilizată! De parcă am fi venit de pe lună, deși suntem aici dintotdeauna! Chiar dinaintea venirii noastre! După cum susțin unii. Dacii, cei mai dacii au făcut, dacii au dres!

Despre dacii, observ că unii știu mai multe decât însuși dacii!

Ce aflăm din documente? Din textul de pe inscripția de la Dionysopolis și de la Iordanes&Co, aflăm că sub Burebista, ajutat de marele preot Deceneu, s-a format primul stat geto-dac. Pe teritoriul dintre Carpații Păduroși - Nistru - Munții Balcani - Marea Neagră. Regatul lui Burebista era recunoscut la anul 49 î.H. de Pompei, consul sine collega, însărcinat să apere Republica Romană. Dar și dictatorul Cezar, care aruncase zarurile la trecerea Rubiconului, râvnea la Dacia.

Interesant, Burebista își termină misiunea pământească, fiind asasinat în același an, 44 î.H., ca și Cezar!?!

Statul geto-dac se va destrăma în 4, apoi în 5 regate. Nucleul statal se menține în zona munților Șureanu, unde domnesc succesiv Deceneu, Comosicus și Coryllus. Decebal aduce, la apogeu, statul centralizat dac, reajustat teritorial (Transilvania, Banatul, Oltenia, centrul și sudul Moldovei). În da-vele sale exista o civilizație misterioasă și în zilele noastre. Calendare astronomice de mare precizie, energii neconvenționale, medicină holistică ... Toate au stârnit curiozitatea romanilor. Inclusiv zăcămintele de la Roșia Montană!

Începe o perioadă grea pentru dacii. Urmare și a faptului că unii, treceau deseori Dunărea. După una, după alta! În trei războaie grele, dacii și-au demonstrat vitejia. Recunoscută prin înălțarea co-

Formarea poporului român?!?

gânduri de decembrie

lumnei din buricul Romei imperiale. Se pare că învingătorii nu au capturat tot tezaurul dac! Unii îl caută și-n zilele noastre pe la Sarmisegetuza Regia, dar și la Sarmisegetuza Ulpia!... Mai o brățară, mai un coson ...

Pe scurt, Dacia este băgată (cum se repetă istoria!?!) în prima Uniune Europeană (5 milioane de km²). Funcțională sute de ani (limbă oficială, monedă unică, Pax Romana, mă rog, tot tacâmul). Conform directivelor și normelor stabilite. Detalii în vol. 67-68 din Romaika (80 de cărți) scrise de Lucius Claudius Cassius Dio, Columna lui Traian (124 de scene), a cărei copie, realizată în 1930, a ajuns pe maluri dâmbovițene, la Muzeul Național de Istorie, în 1967! Și mii de alte cărți. De specialitate sau beletristică.

Decăderea morală a celor de la Roma, centrul conducător al primei uniuni, își spune, încet-încet, cuvântul. În ce ne privește, începând cu anul 271, romanii joacă alba-neagra cu migratorii, până când ne-au lăsat pe mâna goților și rubedeniilor lor: vizigoți, taifali, vandali, gepizi. Toți au practicat, intens, turismul de primăvară-toamnă. De toate felurile. Uneori și iarna. Din Banat până la Marea Neagră.

Istoricii consemnează trecerea și rămânerea, peste băștinașii plaiurilor mioritice, a tot felul de migratori: goții până în secolul al IV-lea, hunii prin sec. al IV-lea, mai spre sfârșit, gepizii flanează în

secolul următor, avarii în secolul al VI-lea, urmează slavii, vinși ungurii prin sec. al IX-lea, pecenegii, cumanii, uzii și alanii în secolele X - XII și tătarii în secolul al XIII-lea... Toți alogenii au lăsat urmași prin casele aborigenilor. Amintiri. Basme. Obiceiuri. Poporul se tot reinventează după fiecare val.

Nu cresc bine primele generații de goto-vizi-tai-van-gep-romano-daci și apar hunii. Prin 376. Migratori de origine mongolă. Nu-i confundați cu ungurii! Hanul Karaton rămâne un nume de referință prin incursiunile repetate prin ținuturile Traciei. Avarii, verișorii lor, nu se lasă mai prejos. Își pun și ei amprente genetice prin zonă. Sosirea slavilor duce aproape la înlocuirea identității cultural-religioase, fondul lexical autohton împrumutând, pe veci, mii de cuvinte (14,17% din totalul celor cca 50.000 de cuvinte existente în DLRM). Ungurii, împinși dintre Don și Nipru de alți migratori, găsesc teritoriul străvechii Dacii ocupat și se stabilesc, prin 896, în Panonia. Nu s-au mulțumit cu noile meleaguri și au forțat calea spre Apus. Numai că Otto cel Mare i-a retrimis, în 955, definitiv în pusta cunoscută. De atunci știm cam ce-au făcut. Obiceiul de a migra dându-le, adesori, ifose imperialiste.

Cumanii, antemergătorii turcilor, îi înlătură pe pe-

Da... nebun!

Ion Luca Caragiale

Desprețuiesc onori, avere;
De slavă m-am hrănit destul!
Alt orizont privirea-mi cere:
De-așa nimicuri sunt sătul!

Să nu-mi azvârle-atotputinții
Nici o favoare... Nu! n-o vreau!
Am o comoară-n fundul minții;
De-ajuns îmi sunt acum eu!

Trec astăzi ignorat prin lume,
Dar, trainic, las în viitor
Un semn, o glorie, un nume
Acestui imbecil popor!

Să linguesc telurici patemi?
Reptilă eu?... Prea mândru sunt!

Apollo calea demnă-arate-mi
Pe-acest tâmpit, senil pământ.

Mulțime brută și ingrată!
Cu-a mea cântare nu putui
În viață-mi să te mișc o dată...
Și-odat'... o să-mi ridici statui.

A! ești nebun! mi-au zis mișei.
Da, sunt nebun! răspuns-am eu
Ca voi strigau și fariseii
Crucificând un Dumnezeu!

Tenebre fără fund mă-nghită,
De-oi face din divina harfă
O palidă prostituată
Și din cântarea mea o marfă!

Pe coardele acestei lire,
Voi întona un cânt sublim:
Poet sunt! nu voi umilire...
Poetii... nu ne umilim!

► cenegi, care ne-au vânturat
locurile și casele ani buni.

Preluăm din limba lor, pe
parcursul a mai multor secole,
zeci de cuvinte. Luând de la noi
alte obiceiuri. Cumanii, da, da,
cumanii!, au intrat pe la femeile
autohtonilor vreo câteva secole. Ei
rămân un popor interesant. Puțin
cercetat, Muntenia era cunoscută
prin sec. al XIII-lea sub numele de
Cumania, cu multiple toponime,
negate, ca origine, de unii lexico-
logi, trecute la „de origine necu-
noscută”.

Pe această linie genetică vine
Nadia Comăneci!?! Pi buni!

Pe la 1300 vin, din neantul
asiatic, tătarii, la fel de puși pe
hartă continuă. Refrișează Europa
cu sângele lor năvalnic și creează
pagini de epopee în zilele marelui
Ștefan prin luptele care pe care.
Pentru moldoveni. Cum eram aici
de secole i-am liniștit și pe aceștia.

Plăcându-le mult locurile, fe-
tele și vinul, unii n-au mai plecat
în veac. Cu turcii, însă, nu ne-a
mers. Dacă până atunci, migrato-
rii ne refrișau o sută-două de ani,
„colaborarea” cu turcii a durat
peste 400 de ani, la concurență cu
influențele slavă, evreiască, polo-
neză, țigănească (romii au apărut
mult mai târziu), austriacă ...

Mari specialiști afirmă că for-

marea poporului roman era în-
cheiată la retragerea aureliană.???
Dacă romanii, ne-au educat doar
vreo sută și ceva de ani, și doar pe
o părticică a teritoriului locuit de
daci, lăsând urme adânci, măn-
treb, ceilalți chiar nu au contribuit
cu nimic? Când peste noi au stat
atâtea seminții! Le-am suportat
cu stoicism. Și nu un an-doi, ci,
fiecare, decenii întregi. Sau secole.
Doar așa se explică de ce poporul
român, 28 de milioane, rezultat
din acest amestec continuu de in-
fluențe și gene, este atât de spe-
cial. Intelligent și prost, cinstit și
hoț, optimist și fatalist, cinic și
sensibil, harnic și leneș, credul și
cârcotaș ... Alte detalii în viziona-
rul Herodot cu Istoriile sale:
„Geții (căror romanii le vor
spune daci) sunt cei mai viteji și
mai drepti dintre traci”. (cartea a
IV-a) "Dupăindieni, neamul traci-
lor este cel mai mare; dacă ar avea
o singură conducere și ar fi uniți
în cuget, ei ar fi, după părerea
mea, de neînfrînt". "Dar unirea lor
e cu neputință și nu-i chip să se
înfăptuiască, de aceea sunt ei
slabi". "La ei, la traci, trîndăvia
este un lucru foarte ales, în vreme
ce munca cîmpului e îndeletnici-
rea cea mai umilitoare; a trăi de
pe urma jafului este pentru ei cel
mai frumos fel de viață". "La traci

există următoarea rînduială: își
vînd copiii pentru a fi duși peste
hotare". (cartea a V-a). Orice ase-
mănarea cu realitatea e pur în-
tâmplătoare!

Mă cam îndoiesc căsuntem ur-
mașii dacilor, înfrățiți cu romanii!
„Noi de la Râm ne tragem!” a
zis cronicarul. Ce știa bietul pe
atunci?

Pentru mine, formarea popo-
rului român nu s-a încheiat. Mi-
am dat seama de lucrul acesta
după scăparea la libertatea post-
decembristă. Când am luat, cu o
repeziciune demnă de o populație
și nu de un popor, comporta-
mente, obiceiuri, cuvinte de pe
alte meridiane și paralele. Se do-
vedește, o dată în plus, apetitul te-
ribil al indigenilor spre limbile
străine.

Brînză, barză, varză, fiind ros-
tite, cu mândrie patriotică, doar
pe la sărbători. Ne-am îmbogățit
cu trend, cool, training, O.K. ...
adăugate la hoție, mișto, șpagă,
mită, viol ... implementate obsesiv
de tembelviziuni!...

Am renunțat, după cele trei
cântări ale cocoșului, la cele stră-
moșești. Totu-i de vânzare!

Am uitat săscriem cu ă, â, î, ș, ț.
Litere ale alfabetului roman.

Pardon, român!
Toate bune!

Magdalena Albu

„Am uitat verticala, ne-am întins pe orizontala profitului, ne-am năclăit în mocirla materiei. Spiritul nu mai este în noi. Suntem numai o poftă a trupului... Sau a banului...” (Zoe Dumitrescu-Buşulenga) Iar lipsa acestei verticale a spiritului se poate cu uşurinţă observa privind de pe axa Oz fotografia săracă în poeticitate a lumii postmoderne de la început de veac XXI, o secvenţă de istorie profund amurgită dintru începutul ei, unde cumplita realitate a oricărei zile parcurse de umanitate se oglindeşte ca un demon excentric şi anti-anacreonic în apele tulburi ale fluviului multimilenar al temporalităţii. Un fluviu care, din prea multa şi incontestabila lui dez-îndumnezeire, îşi poartă neîncetat curgearea proprie către obârşii...

Căzută într-un somn al uitării totale de Dumnezeu, Fiinţa umană a postmodernităţii este constant reconstruită prin diversele mijloace manipulatorii existente la ora actuală de-o asemenea manieră încât aceasta să nu mai ajungă vreodată a-şi recunoaşte unul dintre cele mai importante atuuri intrinseci ale sale, conştiinţa de sine, nemai-fiind în stare în momentul de faţă a constata variile pericole la care se expune azi având în vedere diversele „asalturi” ale lumii contemporane, o lume definită, din păcate, printr-o dureroasă inconştiinţă în raport cu propria persoană, dar şi cu sistemul ei valoric identitar. Lăsându-se extrem de uşor pradă microbului porno-

Pornografia începutului de ev XXI

Masca obosită a zeului NOM...

„Am uitat verticala, ne-am întins pe orizontala profitului, ne-am năclăit în mocirla materiei. Spiritul nu mai este în noi. Suntem numai o poftă a trupului... Sau a banului...”
Zoe Dumitrescu-Buşulenga

grafic al prezentului văzut ca o întoarcere a spiritului împotriva lui însuşi, Omul (din cauza tuturor maşinaţiunilor atent concepute) a fost învăţat să meargă de-a lungul şi de-a latul unei singure căi specifice distructive, auto-reducându-se în mod ireversibil de la statutul superior de Creaţie puternic legată prin harul Duhului Sfânt de însuşi Creatorul ei la o entitate care îşi tot exhibă fără limite un instinct sexual pătimaş cu încărcătură patologică evidentă, aruncate fiind, astfel, cu dezinvoltură în neant veritabilele capacităţi intelectuale cu elocvenţă demonstrate în timp de către Homo communicans cu toată vina căderii sale bruşte din lăcaşul sacru al propriei inimi în mrejele perverse ale răului exterior dominant. Sigur că vectorul pornografic tocmai aşa ceva urmăreşte cu minuţie de atâţia şi atâţia ani încoace: uciderea stării de trezvie din Om şi abandonarea acestuia în braţele unui principiu abnorm, care glăsuieşte algoritmic faptul că singura lui valenţă fără echivoc nu poate fi reprezentată decât de umilirea în fel şi chip a trupului omenesc

în faţa invaziei anomaliei sexuale atât de exacerbate acum, dar considerate, culmea, drept posesoarele unei viguroase tuşe de normalitate şi nicidecum invers.

Se pare că omenirea nu a înţeles mai nimic din firul diacronic al mileniilor trecute deja, dacă privim situaţia dată din perspectiva discutată aici. Pentru că, dacă iubirea adevărată „Are un ecou, are nevoie de o ambianţă, de o simfonie lărgită, mai bogată.” (acad. Dumitru Stăniloae), unde rolul divinităţii este unul suprem, de liant indestructibil al unuia cu Celălalt, pornografia semnifică cu totul şi cu totul altceva. Ea înseamnă, de fapt, opusul a ceea ce era specificat cu anterioritate de către ilustrul teolog al lumii ortodoxe româneşti şi mondiale, îndepărtarea umanului creat de proximitatea sferei de lumină a Duhului Sfânt, animalizarea extremă a Fiinţei umane puternic dez-înduhovnicite prin toate metodele manipulatorii azi, dar şi una dintre cele mai tenebroase căi de întoarcere a Omului împotriva moralităţii lui autoconţinute, de care acesta se bucură prin însăşi naşterea sa celestă originală. Aici

„E vorba de mult mai mult: să fii conştient de faptul că homo communicans este Omul cu masculul, adică cel care întreţine o relaţie trăită cu valorile, şi să te străduieşti să te cultivi şi să cultivi totodată binele, frumosul şi adevărul, actualizându-ţi şi sporindu-ţi zi de zi umanitatea potenţială, pe care numai practica unei comunicări judicioase orientate te poate ajuta să o fructifici.” (Mihai Dinu) şi, de asemenea, practica, adăugăm noi, a unei moralizări prin educaţie a Omului văzut ca persoană complexă înzestrată cu raţiune şi spirit divin.

Părintele Stăniloae privea inima ca pe un „centru aflat la hotarul dintre Dumnezeu şi noi”. Şi „Nu putem iubi omul fără Dumnezeu.”, aşa precum „Nu putem înlocui persoana prin tehnică.”, ne spune acelaşi mare teolog ortodox. Obscenitatea regăsită însă peste tot la ora actuală (şi mă refer aici la atitudine, gestică, limbajul curent, creaţie artistică etc., aşa cum aminteam într-un paragraf anterior) constituie acel numitor comun al traiului omenesc contemporan, un soi de vierme al putrefacţiei ce roade zi de zi ►

George Petrovai

1. Regretul este laptele bătut al căinței.

2. Atât de mult regretă unii oameni nefăcutele, încât nu le mai rămâne timp să se căiască pentru cele făcute.

3. Filosofia este acea ispită a despicării firului în patru, cu ajutorul căreia omul și-a ridicat nedumeririle și îndoielile la rangul de artă cu pretenții de știință.

4. Cel care se crede neștiutor are vocația înțelepciunii, pe când cel care se crede atotștiutor are vocația mărginirii.

5. Mult mai știutor este acel care știe cu exactitate ce nu știe, decât acela care știe cu aproximație ceea ce știe.

6. Un dascăl bun își îndeamnă elevii să lupte cu neștiutul, pe când unul slab îi sfătuiește pe elevi să trăiască-n pace cu știutul.

7. Lăsând pe Dumnezeu să-l ajute, omul face dovada că nu-și este sieși dușman.

8. Când cineva suportă mai degrabă mânia lui Dumnezeu decât iubirea Sa, înseamnă c-a ieșit la

Cuvinte-n-cumințite

Pilule fără efecte secundare

plimbare pe bulevardul necredinței.

9. Omul are nevoie de Dumnezeu în fiecare clipă a existenței sale, iar Dumnezeu are nevoie de existența omului pentru a nu uita noțiunea de clipă.

10. A crede că omul L-a creat pe Dumnezeu este totuna cu a crede că eternitatea a fost zămislită de clipă.

11. Nu-i orb nevăzătorul care crede, ci atotvăzătorul care nu crede.

12. Când omu-n necredință se-opintește, ea sporește; când Domnul necredinței îi ajută, ea slăbește.

13. Ca oamenii să-și poată trăi clipa, omenia este pretutindeni crucificată.

14. Dacă în continuare cei mai mulți dintre creștini preferă pâine, iar nu cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu, ipocriții se îndoapă cu sandvișul făcut din pâine unsă cu cuvântul Domnului.

15. Sufletul omului este

puntea de legătură dintre neant și veșnicie. Cum atâtea poveri s-au îngheșuit de mii de ani pe ea, încă nehotărându-se în care parte să o ia, nu-i de mirare că puntea stă gata-gata să se prăbușească.

16. Într-o lume a impermanenței și relativismului, prietenii tind să devină dușmăni ireproșabil mascate, iar măștile dușmăniei sunt înlocuite cu cele ale prieteniei.

17. Mai poți avea pretenția să te suporte ceilalți, când tot mai des ești în situația să nu te suporteți pe tine însuși?!

18. Prietenii devin adevărate de-abia după ce se hrănesc cu amintiri.

19. Unii prieteni sunt admirabili atâtea timp cât n-ai nevoie de ajutorul lor.

20. În majoritatea prietenilor relațiile de afecțiune funcționează după următoarea schemă: unii se străduiesc să dea, pe când ceilalți consideră ca de la sine înțeles nu doar

să primească, ci și să aștepte tot mai dese și mai consistente dovezi de prietenie.

21. Când prietenii ajung mai istovitoare ca dușmăniile declarate, interschimbabilitatea lor este doar o chestiune de timp.

22. Doar femeile ultrarafinate au capacitatea de-a coborî prietenia la nivelul robiei și de-a ridica dușmănia la rangul de artă.

23. Fiind interesate în conținut, prietenii se străduiesc să fie dezinteresate măcar în formă.

24. Dacă întreaga viață omul crede că știe ce înseamnă prietenia, la bătrânețe el este convins că nu știe cum arată ea la față.

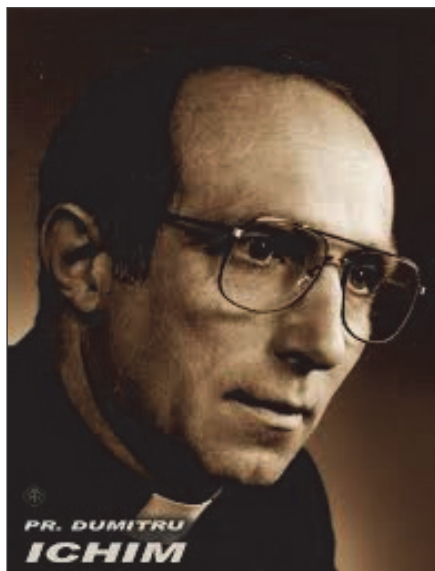
25. Civilizația îl învață pe om cum fața să-i arate prietenoasă, chiar dacă are inima câinoasă.

► la temelia veghei de sine a persoanei în genere. Zeul NOM al postmodernității vulgare, distrugătorul de fapt și de drept al unității primordiale a iubirii celei desăvârșite și unice, nu a ținut și nici nu va ține cont vreodată de niciunul dintre preceptele pline de lumină ale ontos-ului teluric, anulând continuu și cu vădit dispreț esența fundamentală a dragostei

celei adevărate din Om, tocmai din cauză că pe el - pseudo-divinitatea luciferică cu o înfricoșătoare imagine exterioară dată permanent pr-istic lantors -, nu îl interesează deloc zona pozitivă a Ființei umane înseși, ci exact opusul acesteia - întunericul. „Nu este cu putință omului să fie uman fără Dumnezeu.” și nici „O umanitate în afara lui Dumnezeu nu durează,

nu rezistă.”, afirma cu ceva timp în urmă acad. Dumitru Stăniloae. Întocmai ca între itele negre ale unei nopți walpurgice înțesate de nenumărate orgii sexuale, atrocele și perversul zeu NOM, în sfera macabrei lui strategii de marketing înșelător, privește întotdeauna numai către o singură direcție: înspre crepusculul interior al umanității cu tot ceea ce acesta ține în-

chis în carapacea lui deformă și complet asubstanțială. E un declin pe care, în linii mari, zeul NOM și l-a construit aproape singur, iar pornografia în genere, cu felurile ei „spectacole” de manifestare concretă, constituie, din păcate, unul dintre cele mai bune exemple pe care le-am putut oferi în coordonate sumare aici.

Poeme de **Dumitru Ichim**

din ițe și vatale,
și-apoi petalei să-i croiesc
lumina nezvântată pe vocale,
măcar o floare Mirelui să-I cos
din mânecă și până în rever;
văpselele se răzvrăteau pe dos
luându-mi din fereastră
ne-nmuguritul cer,
iar din velururi scumpe - boarfe ce
tăiate-s tot aiurea ca de-un rac;
degeaba lacrima pe foarfece
și pe silaba ce-o scăpam din ac.

Bate la ușă ceasul enervant de-ncet
precum un hârb de robinet...
strop, strop, strop...
și nu găsesc s-aprind o lumânare
ca să-Ți găsesc talantul.
Cum ai crezut că ași fost în stare
să Ți-l îngrop?
În fața mea judecător l-am pus
nici colbul, nici uitarea să nu-l
prindă,
și iată serv umil că Ți-am adus,
în loc de unul, doi talanți
de-l socotești și p-ăsta din
oglină,
trudind la fel de greu ca și ceilanți.
Nu sunt nemernic, doar puțin
nerod
prostia drămuindu-mi flirt cu viața
că am crezut că fără Tine ața
s-o-nșăilez la capăt fără nod,
talantul tău cu umbra-i de colindă
nu-i îngropat în glod,
ci psalmul gemănării din oglindă.
Pe care din talanți ai să alegi-
cel pipăit, sau gândul
ce-i vezi fața?
Oglindă-Ți fuse versul
de singuratic pin,
a-mbătrânit cercând să-ți coase-
un crin...
Nu osândi cercarea poetului
sărac!
Ajută-i fremătarea ca visul să și-l
treacă
încă odată prin urechi de ac.

DAR PENTRU ZIUA MEA DE NAȘTERE

- Crezi că-i timpul nimăru
umbra să-ți atârni în cui?
Nu știi că de Sân Mărie
anul cu un cerc se scrie?
Cheag rotund pe gaură,
menit cui spre aură?
- Cum le faci, copacule?
- Praznic e, deci tacu-le!
Taci vелеatul și nu-i spune
creta neagră de cărbune
pentru ora din desemn -
de la ichthys ochi de lemn.
O ciupercă și-un ciuperc
râd de mine... Încă-un cerc!
Curioasă Santa Mercuri...
- Ce faci, bre, cu-atâtea cercuri?
Santa Vineri zice...
- Aș!
vântului făcut trăpaș,
nu știi că la moartea lui
(dar la nimeni să nu spui,
mai ales, nici la izvoare)
vrea să dea la fiecare,
că e și-n cuget berc,
la toți cerbii câte-un cerc.
Știi ce-nseamnă? Scos din minți!
Vrea pe toți să-i facă sfinți!

TALANTUL DIN OGLINDĂ

În loc să-Ți iau talantul
și-n doi, sau trei să Ți-l sporesc,
puțin mai visător, dar mult mai
mult zezec,
poienii Tale, croitor
am încercat cu crinul să mă-ntrec,

TRANSFUZIE

Acum cine sunt? Până unde sunt eu?
Dacă sângele nu este al meu,
și dacă puținul
e și întregul, în același timp,
când rupe-l
din pâne,
din Tine ce rămâne?
Și-al cui e trupul?
Nu cumva e vreun fel de altoi
pe care nimeni nu spunu-l?
Ce se întâmplă cu noi?
Suntem dedublarea lui unul?
Auzul devine al Tău,
La fel - și ochiul, mirosul, atinsul;
care din noi e învinsul?
Sau am rămas amândoi fiecare -
două buze
și-același cântec de lumină -
hemoglobină
chemând hemoglobină?

... și inima porni din nou,
sărind în salt, pripor după pripor,
de bucurie
îmbrățișându-mă mereu...
"La nimănu
secretul nostru nu cumva să-l spui
cum pe Tabor
pentru o clipă Omul
a fost și Dumnezeu,
iar sângele Lui,
cu-adevărat este sângele meu.

PEISAJ BUCUREȘTEAN

Pe felinarul meu
s-a aciuat un corb.
Lângă mine - cerșetorul orb.
"S-a sinucis bătrânul lampagiu
din Cartierul Romb",
îmi zise corbul
scăpând aripa nopții
pe felinarul chiomb.
Vecinul meu cerșetorul, orbul,
tot mângâie un câine pripășit.
Din Cișmigiu
se-aud țipând păunii.
Intreabă corbul...
"Din ce trăiești, moșule?"
Răspunse orbul...
"Din cerșit și (bâjbâind cerul
cu toiagul alb)
din pensia lunii."

Doru Sicoe

Tuf pare mai degrabă un antierou în ceea ce-i privește semnalmente. Este prea înalt față de restul oamenilor, având 2,5 m, apoi este chel și are burtă, fiind cam „amplu”, deși-i un vegetarian convins, mare consumator de ciuperci, această „carne” vegetală. Unul dintre motanii săi se va numi chiar Ciupercă - ucis la intrarea în Arcă și clonat apoi. În cei 10 ani ai epopeii, burta lui Tuf continuă să crească, semn că Martin nu le avea, în anii '70, nici cu operațiile estetice, nici cu alimentația rațională, nici cu sporturile „de întreținere” – atât de populare, toate, azi.

Tuf este, inevitabil, un singuratic, fără viață sexuală, a cărui necesar de tandrețe se revarsă pe pisicile sale. E trufaș pe alocuri, afacerist veros și la limita eticii când are ocazia, justițiar nemilos când altcineva în afară de el îndrăznește să se joace de-a Dumnezeu. Nu neaparat ca semn al egoismului său, Tuf ajunge și colecționar („un concept interesant”, cum spune el): va acumula în „portul” Arcăi o serie de „navete de asolizare”, aspect ce ne amintește de pasionații de mașini vechi, deosebite, cum e de pildă showman-ul Jay Leno. Pe de altă parte, Tuf este un om de cuvânt – situat „de partea regulilor”, cum spune Rica Downstar – afectuos și grijuliu cu pisicile, studios și

Peregrinările lui Tuf prima epopee spațială a lui George R.R. Martin (2)

A fi sau a nu fi Dumnezeu?

întreprinzător când e vorba de „ecologie” sau, mai degrabă, de manipulare ei drastică în folosul omului.

Arca îi devine casă, mașină și armă lui Tuf, el învățând s-o stăpânească de unul singur, înțelegându-i bine enormul potențial dual, creator și distructiv. Nava fusese concepută pentru a fi condusă în stilul Star Trek, în echipă, Tuf reușind însă, cu service-ul cerut pe S'uthlam, să centralizeze comanda în mâinile unui singur om. Dacă, înainte, nu fusese un negustor de succes, reușita recondiționării navei și „extragerii” de pe S'uthlam îi vor spori încrederea în sine, netezind drumul către ceea ce va fi misiunea sa, ce culminează cu „dumnezeirea” din final. Faptul că Arca „are posibilitatea de a face bine, în aceeași măsură în care poate face rău”, ne duce cu gândul la bogumilism – concept susținut de o linie creștină slavă de dinaintea apariției Imperiului Româno-Bulgar – care considera că Dumnezeu și Satana sunt una sau, mai bine zis, sunt cele două părți ale întregului. Un Dao creștin dacă vreți, în care yin și

yang primesc o altă față, mai spirituală. Probabil că lui Tuf i s-ar fi potrivit mai bine bogumilismul însă mă îndoiesc că americanul Martin știa de acest concept pe atunci, mai ales că el și contravine eticii protestante... Poate greșesc, totuși, căci iată dialogul dintre Maica Păianjen, ajunsă lider al S'uthlam și Tuf, spre final:

„– Ai lăsat deoparte blestemata de umanitate cu mult timp în urmă! răcni Tolly Mune. Dar nu ești zeu, Tuf! Un demon poate. Un afurisit de megaloman, cu siguranță. Poate un monstru. Da, o abjecție amărâtă. Un monstru, nu un zeu!”

– Un monstru... Într-adevăr, zise Tuf clipind. Am sperat că neîndoienica dumneavoastră inteligentă și competență vă vor oferi o mai bună înțelegere”.

Când i se propune să vândă Arca, având astfel ocazia de a ajunge cel mai bogat om al galaxiei, Tuf refuză. Acest refuz este însă ancorat în etică și conștiință și nu neapărat în orgoliul de a nu pierde statutul de Dumnezeu pe care Arca îl poate oferi. Mai precis, Tuf intuiește că liderii politici ai planetei S'ut-

thlam (o anagramă pentru Malthus), care-l presau cu vânzarea, întrevăzuseră în Arcă mai degrabă puterea ei de distrugere decât pe cea de creație, că respectivii nu vor cu adevărat să rectifice starea de lucruri alarmantă de pe planeta lor, ce va duce la suprapopulare accentuată, foamete și război, ci își doresc să intre în posesia unei super arme cu care să-și oblige vecinii să-i accepte de cuceritori, ce-și vor impune apoi propriile valori religioase, practic exterminatoare pentru ceilalți. Această atitudine este la o adică un simbol al truției nemăsurate a unei civilizații, nu al respectului pentru viața universală și diversitate. Tuf realizează practic că el ar fi un Dumnezeu mai bun, mai drept, mai echitabil, garanție fiind în acest sens chiar fondul său sufletesc, suficient de echilibrat, altruist, constructiv și pragmatic ►

► când e cazul. El realizează de fapt că un Dumnezeu adevărat nu poate avea preț; el nu e o marfă ca oricare marfă.

La revelația lui Tuf contribuie în mod capital și Maica Păianjen, care își va „trăda” colegii din conducerea S’uthlam, bazându-se pe un argument neașteptat: „Nu știu dacă există un om incoruptibil, dar, dacă există vreunul, acela ești tu, Tuf. Ultimul inocent afurisit. Erai dispus să pierzi totul pentru ea, zise femeia, arătând către Distrugere. Pentru o pisică. Pentru un parazit amărât...”. Maica Păianjen este cea care-l salvează în acel moment pe Tuf de lăcomia colegilor ei, înlesnindu-i fuga de pe S’uthlam, cu Arca reparată și modernizată, împingându-l astfel către statutul de Dumnezeu.

Dar numai Arca, produsul tehnologic de vârf al Umanității de odinioară, este cea care îl poate face pe Tuf Dumnezeu. Iată cum expresia *Deus ex machina* (un Dumnezeu dintr-o mașinărie) poate căpăta un alt sens... „Cine-ți dă dreptul să te joci de-a Dumnezeu cu planeta noastră, cu viețile noastre?” îl va întreaba pe Tuf cu mânie Maica Păianjen, spre final. „Arca” – răspunde Tuf cu nonșalanță, dar și cu credința în justetea misiunii lui. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Tuf este produsul oamenilor înșiși, ei construind Arca, dar și a slăbiciunii de care dau

dovadă oamenii în gestionarea societăților lor (cazul S’uthlam). Până la urmă, Dumnezeu apare ca o pasare a responsabilității dinspre colectiv către individual...

Scula

Dacă ar fi să redenumesc prologul și primele două capitole, aş face-o cu titlul de mai sus. Ele sunt de fapt o relevare a navei Arca. În Prolog Martin prezintă efectele malefice a ceea ce se numește „steaua molimei”, care apare pe cerul planetei H’ro Brana odată la trei generații. Atunci ființele de pe această planetă sunt atacate de fel și fel de molime, neidentificabile și imposibil de tratat, care decimează speciile, limitându-le evoluția. După cum vom afla, atacul biologic al Arcăi - steaua molimei este o răzbunare cumplită asupra hranganilor, o specie inteligentă care era „marele dușman” al oamenilor de pe Străvechiul Pământ. Chiar dacă dușmanii dispăruseră, suferința generată de războiul biologic neîntrerupt al Arcăi a fost preluată de foștii lor sclavi. Seamănă oarecum cu situația pieilor-roșii din cele două Americi, care n-au făcut prea bine față bolilor aduse de albi...

Mărturia video a uneia dintre victimele de pe H’ro Brana, un mic întreprinzător, om, ajunge la doi specialiști care înțeleg ce importantă descoperire „ar-

heologică” au sub nas. Prin urmare, antropologa Celise Waan și istoricul militar Jefri Lion concep un plan de a merge la Arcă și de a pune mâna pe ea. Fac apel la bodygarzii Kay Nevis și Rica Downstar, la ciborgul sau cibertehul Anittas (jumătate om, jumătate mașină) și, atent ales, la cărașul Haviland Tuf, un comisvoiajor șters, posesor al navei cosmice Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime.

Nava „de germinare” a Corpului Inginerilor Ecologi de odinioară, pe numele ei oarecum ironic Arca – având în vedere că-i o navă militară, de distrugere – fascinează mintea fiecăruia, apărând astfel tot felul de scenarii proprii de îmbogățire, dublate de dorința eliminării celorlalți de la împărțeală. Arca este un fel de Cutie a Pandorei pentru pestrițul echipaj ce dorește s-o confişte, nava neavând intenția să-și cedeze punctele fără lupta pentru care fusese programată împotriva invadatorilor. Fraționați în două „biserițe”, clienții lui Tuf intră în Arcă deja pregătiți să se elimine reciproc. Prima victimă este motanul Ciupercă, apoi Anittas, ambii expuși forțat la atmosfera contaminată a imensei nave. Până la urmă cu toții, exceptându-i pe Tuf și „mercenara” Rica Downstar, cad victime creaturilor monstruoase slobozite din bazinele de clonare

ale navei. Călare pe T-Rex, pe care-l controlează telepatic, Rica îl fugărește pe Tuf. Mai degrabă din noroc, decât din calcul criminal, Tuf scapă de urmăritorii săi, care sunt lichidați de tunul cu plasmă, montat pe un hol de către fostul militar Jefri Lion contra lui Kaj Nevis. Acesta din urmă se dovedise un demn reprezentant al Răului, iar în costumul de luptă unquian, dat de Tuf, păruse invincibil. Lui Tuf nu-i mai rămâne decât să-și pună pe cap un chipiu verde, cu cozoroc, din garderoba defunctului echipaj și să se declare, în oglindă, „inginer ecolog”... Totul a durat 130 de pagini, fiind nu numai cel mai lung, dar și cel mai plin de suspans capitol! Să mai precizez doar că Tuf avusese parte, în prealabil, de o primă întâlnire cu T-Rex ce amintește bine de scena cu aprigii rapitori ce invadaseră cantina, din Jurassic Park...

Următoarea fază ar fi repararea și upgradarea navei, de fapt un prilej pentru Martin ca să zugrăvească un Pământ al viitorului, bazat pe cuceririle spațiale americane din ziua lui. Deci Tuf ajunge pe S’uthlam, o planetă foarte avansată tehnologic, suprapopulată, o republică în care știința și religia fac corp comun pentru ceea ce s-ar numi „modul de viață s’uthlamez”, care implică mult sex și înmulțire implicită.

Va urma

■ „Niciodată în viață n-am învățat ceva de la o persoană care a fost de acord cu mine.” Dudley Field Malone, avocat american

■ „La ce lucrez acum? Îmi pregătesc remarcile spontane.” Winston Churchill (1874-1965), prim-ministru englez

■ „Este mult mai ușor să te lupți pentru niște principii decât să trăiești după ele.” Alfred Adler (1870-1937), doctor și psiholog austriac

■ „Ca să vinzi un lucru, spune-i unei femei că e un chilipir, iar unui barbat - că poate fi returnat.” Earl Wilson (1907-1987), jurnalist american

■ „Sunt trei căi ca să te ruinezi: femei, jocuri de noroc și specialişti. Cu femeile e cel mai plăcut, cu jocurile de noroc e cel mai rapid, iar cu specialiştii e cel mai sigur.” Georges Pompidou, om politic francez

■ „Vreau un bărbat care să fie bun și înțelegător. Cer oare prea mult de la un milionar?” Zsa Zsa Gabor (1917-), actriță americană

■ „Indiferent ce lucru fac, femeile trebuie să-l facă de două ori mai bine decât bărbații pentru a fi luate în seamă. Din fericire, asta nu e greu deloc.” Charlotte Whitton (1896-1975), primar al orașului Ottawa

■ „Secretul unei căsnicii fericite continuă să rămână un secret.” Henry Youngman (1906-1998), violonist englez

■ „Nu judeca un om după hainele sale. Judecă-l după ale soției

Replici

sale.” Thomas R. Dewar (1864-1930), om de afaceri scoțian

■ „Omul este singura creatură care refuză să fie ceea ce este.” Albert Camus (1913-1960), scriitor, filozof și jurnalist francez

■ „Progresul tehnologic n-a făcut decât să ne înzestreze cu mijloace mai eficiente pentru a regresa.” Aldous Huxley (1894-1963), scriitor englez

■ „Un studiu cuprinzător realizat de poliție arată că nicio femeie nu și-a împușcat soțul în timp ce acesta spăla vasele.” Earl Wilson (1907-1987), jurnalist american

■ „Oamenii raționali încearcă să se adapteze lumii înconjurătoare. Oamenii iraționali încearcă să adapteze lumea înconjurătoare la ei înșiși. Este clar, deci, că schimbarea lumii nu poate veni decât de la oamenii iraționali.” George Bernard Shaw, dramaturg irlandez

■ „Alături de fiecare om de succes se află o femeie care spune că nu are cu ce să se îmbrace.” James Stewart, actor american

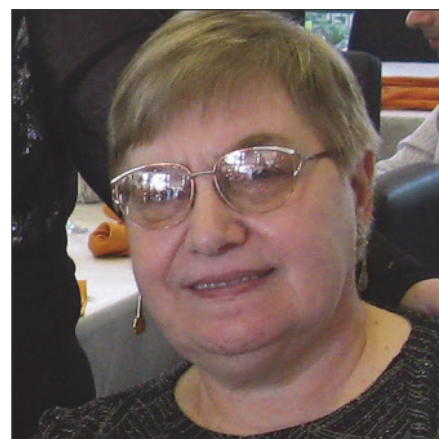
■ „Visul american este să faci bani și să reușești în viață. Visul italian este să te naști cu un tată bogat.” Matteo Molinari, actor și publicist italian

■ „Banii nu aduc fericirea, dar fiecare vrea să se convingă de asta pe cont propriu.” Zig Ziglar, publicist american

■ „Angajații care muncesc stând jos sunt mult mai bine plătiți decât angajații care muncesc în picioare.” Ogden Nash, poet american

■ „În ziua de azi unii oameni au pretenția ca ușile unor oportunități senzaționale să se deschidă cu telecomanda.” M. Charles Wheeler, jurnalist englez

■ „Ignorant este cineva care nu știe un lucru pe care tu tocmai l-ai aflat.” Jim Backus, actor american

■ „Nu uit niciodată un chip, dar în cazul tău aș face bucuros o excepție.” Groucho Marx, actor american

■ „Ficțiunea este obligată să țină seama de posibilitățile existente. Adevărul - nu.” Mark Twain, scriitor american

■ „Încrederea este acel sentiment pe care îl ai înainte de a înțelege exact cum se prezintă problema.” Anonim

■ „Diferența dintre ficțiune și realitate? Ficțiunea are sens.” Tom Clancy, scriitor american

■ „Persoana care știe va avea întotdeauna o slujbă. Iar persoana care nu știe va fi întotdeauna șeful primei.” Diane Ravitch, profesor american

■ „E greu să accepți o critică, mai ales atunci când ea vine din partea unui prieten, a unei rude, a unei cunoștințe sau a unui străin.” Franklin P. Jones - din păcate, identitatea lui Franklin P. Jones nu este clară.

■ „Să stai degeaba pe fața pământului nu costă nimic și, în plus, beneficiezi gratuit, în fiecare an, de o călătorie în jurul Soarelui.” Ashleigh Brilliant, caricaturist englez

■ „Lumea este împărțită în oameni care fac lucruri mărețe și în oameni care își atribuie meritele. Încearcă să faci parte din prima categorie - concurența este infinit mai redusă.” Dwight Morrow, diplomat american

INSUFICIENȚĂ RENALĂ

**Pagină realizată de
Beatrice Vaisman**

Melania Cuc

Primele mele lecturi, încă din școala primară, au fost cărțile care tixeau rafturile bibliotecii școlii, și (sau) cele care puteau fi cumparate ieftin de la Libraria „Cartea Rusă”, din Bistrița. Copilărind în casa unor profesori de țară, unde mătușa era profesoara de limba rusă, am deschis ochii pe literatura cu eroi sovietici, sau alții, autohtoni cum erau cei din volumele care apăreau „în snop”, evocand „omul nou”, din România de după Război. Nu am avut alternativă. Nici nu știam că ar exista și altfel de cărți. Trăiam într-un spațiu în care marile cărți ale lumii, pentru mine, încă nu fuseseră scrise.

Privind înapoi, simplist, prin ochii copilului de atunci, și nu prin ceea ce aș putea constata cerebral și informată fiind acum, cred că o astfel de literatură era la modă, se scria în „fluviu”, și era ușor de citit. Să nu uităm că toate acele cărți erau destinate marelui public, românilor care ieșiseră din Război cu valorile culturale și sociale răsturnate. Poveștile cu stahonoviști model erau promovate ca un exemplu pentru tinerii care deja trecuseră de pe brazda din satul natal, pe santierile de la Bumbești-Livezeni, dar și pentru viitorii intelectuali ai țării. Nu a fost doar un program de spălare a creierelor prin lectură de gen, cred că a fost și o emulația. În

Destăinuri Cărți și idei din CV-ul meu de scriitor

satul meu, mama, țărancă, citea tot ce îi pica în mână. Azi, la Archiud, nu știu să mai fie un țăran, tânăr sau bătrân, care să citească o carte oricare ar fi ea.

Lectura de propaganda comunistă era doar un detaliu din jocul de puzzle a acelor vremuri.

Așa cum astăzi, dăm literatura neaoșă pe cea din Vest, tot așa și atunci, tot ce venea de la Moscova ni se părea a fi superior. Cărțile sovietice, cu eroi ce treceau apa Donului cu țigara aprinsă în gură, aveau ceva din tematica telenovelelor de azi. Erau populare. În plan opus, mulți scriitori români primeau burse de studii în URSS. Informația culturală ajungea în sate prin broșurile redactate simplist, revistele cu povești de succes-colectiv care veneau din Est, toate la un loc construiau subversiv spiritul „omului nou”. Mătușa mea era abonată la revista Krestianka. Pentru mine era un eveniment când o aducea poștașul. În piesajul pauper de atunci, a unui sat din câmpia transilvană, fotografiile cu lanuri imense de grâu, cu femei frumoase lucrând în fabrici mărețe, și mai ales cu ti-

neri comsomoliști harnici și curajoși, erau raiul pe pământ. Ca un adolescent dornic de aventuri dar care nu deținea termeni de comparație cu alte vremuri mai bune, mi se părea că URSS, așa cum ne era ilustrată era raiul pe pământ. Cine să îmi explice că mă înșelam?! Lumea din jurul meu era obosită, speriată; tăcea. Sunt convinsă că și scriitorii români pe val la vremea aceea, mare parte din ei tineri, au crezut în ceea ce au scris. Alții au făcut copromisuri cu bună știință, pentru glorie efemeră, pentru a urca pe un fuștei mai sus pe scara socială.

Cât am stat la Archiud am descoperit, în maldărul de maculatură cu cerneala de tipografie încă umedă, am descoperit literatura rusă adevărată. Tolstoi, Dostoievski, și Esenin ceva mai târziu. Lecturile mele au mers în paralel multă vreme. Apoi, elevă la Bistrița fiind, profesorul meu de Limba română, George Vasile Rațiu mi-a îndrumat pașii spre raftul bibliotecii, unde am citit mai întâi literatura, pentru mine și la vremea aceea, destul de cețoasă, a scriitorilor clasici englezi.

În adolescență am citit amestecat, cărți de duzină, unele impuse de școală dar nu numai. Era perioada în care începusem să scriu, dar, fără să fac vreun exercițiu de selecție conștientă sau de voință, cei care m-au influențat de la primele versuri au fost clasicii români cu preponderență Liviu Rebreau, George Coșbuc.

A fost perioada în care am continuat să citesc foarte mult. Probabil era și un refugiu al adolescentului în lumea „virtuală” cum am defini-o astăzi. Încet, fără să îmi fi impus, poate și datorită felului meu dornic de a descoperi teritorii noi, am căutat și am dat de scriitori despre care nu auzisem la școală sau la cercul literar. Am luat totul ca pe ceva foarte normal. Au fost etape de autocunoaștere persoană și inserții în spații culturale dintre cele mai diferite. Poezia cu acente revoluționare, romanele marii culturi europene sau cele americane, romane sociale, poate și de aventuri, mai puțin cele de dragoste sau politice, toate au intrat în bagajul ►

Poeme de Dimitrie Grama

În mare
în furtună
deschideți-le
'n Dumnezeu
și-n lună!
Păsările infinitului
Se cer afară!

Culori

Astăzi sunt verde
iar lumina di-mprejur
caută să mă recu-
noască.
Nici tu, iubit-o,
nu mă recunoști
căci eram negru,
violet și roșu.
Fiecare îmbrățișare
era o luptă
era un viol!
Plecai din mine cenușie
părăsindu-mă la
marginii de speranțe
transparente.
Astăzi sunt verde
și lumea di-mprejur
e alba
rochie de mireasă
pe care o aștern
la picioarele tale
albastre.

Ar trebui
să începem
să adunăm
fluturi și flori
Ar trebui
să adunăm
tot felul de culori
Cu care să
împletim un curcubeu.
În el să ne ascundem
Culoarea sufletului
atunci când
își pierde
transparența.

De ce mă ții
de mână, mamă?
Mâna ta caldă
îmi topește sufletul
Și uite-l cum
zboară!

Sunt rece, mamă!
Îmi dorm somnul
vieții de sfârșit.
Și tu plângi
că-s rece?
Plângi c-am căzut
pe frontul vieții!?
Ridicol!
Îmi răspunde mama
Plâng că te-am
regăsit!

Te-am smuls
de la sânul Afroditei.
I-am rupt brațul
cu care te ținea
la piept
Și am parasit-o
sângerând în piatra
albă.
Lumea de acum
nu vede sângele
Vede doar piatra!

Aici, fiecare zi începe
cu o naștere
Începe
cu un răsărit
de soare!
Aici, soarele,
zi de zi
moare.
Eu sunt acela
care înțelege
noaptea și
de aceea vă spun:
Deschideți repede
ferestrele din
zidul de protecție
Deschideți-le larg

► meu viitor, fără să
îmi fi propus asta
din start. Încă mai
aveam o lectură haotică.
Ceva mai târziu am des-
coperit și am fost fasci-
nată, și cred că m-a
marcat serios și în crea-
ția mea, literatura sud-
americană.

Cum nimic nu este
întâmplător și literatura
proletcultistă și-a avut
rostul ei, efemer. Și-a
avut autorii și cititorii ei.
Cât a făcut rău și cât a
făcut bine în spațiul cul-
tural, social... este greu
de calculat fără să fim
subiectivi. Personal nu
am cum să mă dezic de

lecturile care mi-au creat
emoție, m-au făcut să
stau nopți în șir și să
„arunc cocktailuri Molo-
tov” cu Zoe și Șura. Ele
sunt încă o monadă din
ființa mea. Că, mai târziu
am descoperit că există
și altceva în bibliotecile
lumii, a fost ca un pre-
miu. L-am primit cu
toată ființa mea, m-am
bucurat de el, dar mereu
am făcut paralele între
cele două lumi. O fi fost
bine sau rău...

Dacă ma gandesc la
cenzura și autocenzura,
spun ca, nu aqm respins
și resping nimic din start
nici acum. Judec, anali-

zez. Nu mă dezic de ve-
chii prieteni în nici o si-
tuație, chiar dacă asta
m-ar dezavantaja. Așa că
, nici în materie de lec-
tură nu vreau să mă
laud, după ani buni, că în
comunism mi-am auto-
cenzurat lecturile, că am
aruncat la gunoi toate
cărțile cu eroi sovietici
sau cele neaoșe, cu Ră-
dița/colectivista. M-am
maturizat și automat,
lecturile s-au sedimen-
tat. Deschiderea cultu-
rală de care am profitat,
odată ce am ajuns, la în-
ceputul deceniului 70, la
București, s-a potrivit
spiritualui meu liber, li-

terar vorbind. Mi-am
creat conexiuni culturale
și am devenit un cititor
din ce în ce mai preten-
țios, dar nu cred că aş fi
atins acest punct fără să
fi trecut prin adolescența
mea literară, un timp și
un spațiu în care am
trăit, în felul meu, prin
lectură, ceea ce trăiau
prozaici, toți cei din jurul
meu. Sigur că cenzurez o
lectură, așa cum cenzu-
rez și aleg binele din rău
din tot ceea ce mă încon-
joară. Critic și aplaud
cărțile pe care le citesc si
azi, dar repet, este doar
un gest reflex și subiec-
tiv.

Întâlnire

Zorica Sentic

„Joi, 30 octombrie, Roissy, ora 8. Mulțime de oameni, geamantane, stewardese grăbite din obișnuință, angajați ce cheamă taxiuri, șoferi, panouri, domnul Ludwig, doamna Kruse... turiștii bronzăți se întorc din Egipt sau Marrakeș. Este tabloul vacanței, ciudatul tablou al consumatorilor de călătorii: oameni de afaceri și secretare se exportă peste tot în lume, operatorii de circuite turistice măcelăresc preturile reducându-le, oferte de bilete la promoție, anunțurile de închiriat mașini părăsesc comunicarea herztiană, mister al comunicării. La naiba! Niciun panou cu numele meu. Normal! Treizeci de minute avans! Îți ia mult, acum, să ai răbdare să treacă timpul.

Este cald înăuntru. Toalete! Mă șterg cu hârtie multă ca să nu mi se ude slipul. Închid acul mare de doică de-a supra fermoarului, în croiala jeansului: înlocuiește foarte bine nasturele mort din cauza unui gest nervos, Spălatul mâinilor, curățatul aspectului exterior, apă cu clor între dinți. Privesc pieziș, capul aproape lipit de oglindă pentru verificarea caroseriei. Totul este la locul lui: mica meșă dată de dimineată cu fixative, conturul ochilor fără greșeli de Rimmel, buzele ușor rujate, V-ul superior, bine conturat. Rimelul și fardul strălucesc, o, bucuria așteptării și curiozității. Bătăile inimii simțindu-se dincolo de sutien: un mic exces de viteză în stilul extrasistol cum spune prietenul meu medic cu ochelari rotunzi, ca și cum ai face cu ochiul destinului. Dar sunt și rateuri, motorul, îți trebuie două până la trei

minute ca să scapi de acest moment ce va urma întâlnirii, 180 de secunde de lovituri pe spate, chiar mai multe dacă sunt puncte comune. Amnezie totală a momentului intens, al climaxului. Pierderea memoriei dă totul peste cap confundând totul încurcând ițele de felul am visat sau ei bine dacă este adevărat sau mai poate fi posibil... Zoran va coborî din satelit, de fapt un astronaut al spațiului cosmic. Niciun semn de recunoaștere, niciun indiciu, niciun semnalment. Nu ne-am văzut niciodată. Și dacă m-aș fi umflat? Iar el dacă s-ar fi stafidit? Iată-l! El este, sunt sigură. Vine spre mine. Zâmbet uimire ciopârțindu-mi prenumele într-un jargon aducând cu volapük, mormăie C-ul din Danitza ca un Ts, cum se pronunță pe acolo la ei în Iugoslavia: Danitza! Înalt, de aproape doi metri, părul mai mult negru decât cenușiu, vestă neagră și pulovăr violet, Levi's croială tip western, cizme negre, cizme albastre, în lumina neoanelor, nu mai știu, dinți albi, frumoși exprimând o furie de ani-mal de pradă, prea falși pentru a fi adevărați, o asemănare greu de crezut cu dințișorii mei de lapte. Dinții mei n-au 42 de ani, iar ai săi încă n-au 48, dat și-ai mei și-ai lui sunt falși: aceiași deschidere a incisivilor, refăcuți și arajați, înșurubați în fundul maxilarului, piliți la limită în durerea aparenței, doar

Zorica Sentic

pentru a-i vedea, a-i face văzuți. Un aspect de actor cunoscut pentru un surâs publicitar. Iată-l, pierderea memoriei. Ne strângem puternic în brațe, ne sărutăm, închidem ochii, ne-nălțăm în aer, desigur visez, nu s-a-ntâmplat nimic, nu încă. Doar o senzație, căldura și frigul într-o spirală ciclon de frisoame ce te ciugulesc. Vârtejul de aer mă aspiră, mă scoate din încălțăminte, durerea îmi strânge plămânii, fâșâie prin tot trupul meu de la degetele mici ale picioarelor până în vârful de păr din creștetul capului. Mai multe picături de sudoare pe frunte și o imagine aproape insuportabilă a zilelor de singurătate. Un contra fel de viață. Ochii lui fixați într-ai mei, ne privim în adâncul sufletului pentru a nu se mai uita niciodată, blândețea și violența la extreme. Nu prea departe un bărbat, cu privirea fixată pe noi legănându-ne strâns îmbrățișați, uitându-se prosteste, cu gura deschisă de uimire.”

**Traducere din
limba franceză:
Mircea Cotârță**

mircea.cotarta@yahoo.com

Cu ocazia Sărbătorilor de Iarnă și a Anului Nou, urăm colectivului din cadrul I.C.S.T.M. - Universitatea „Valahia” din Târgoviște - cele mai sincere și călduroase urări de sănătate și succese depline în importanta lor muncă de cercetare.

La Mulți Ani!

Manifestare internațională la Ierusalim cu participanți

Rotarieni din 53 de state (24 - 28 noiembrie 2013)

Interviu cu dr. ing. Dumitru-Dorin Prunariu, primul și singurul cosmonaut român

■ Lideri ai cluburilor Rotary dintr-o parte semnificativă a lumii s-au întâlnit la Ierusalim, capitala Israelului, în perioada 24 - 28 noiembrie 2013. Comitetul de organizare al Institutului Rotary din Israel a asigurat un loc excelent și un program atractiv care a captat interesul participanților.

■ <http://www.youtube.com/watch?v=UVJpgfDalwg>

■ La această întâlnire au participat, desigur, și cateva zeci de rotarieni din România, printre care primul și singurul cosmonaut român, dr. ing. Dumitru-Dorin Prunariu, căruia i-am solicitat un interviu, pe care îl redau în continuare:

Lucreția Berzintu: Domnule Prunariu, vă rog să ne spuneți, mai întâi, care sunt impresiile despre Israel?

Dumitru-Dorin Prunariu: Trebuie să remarc faptul că sunt pentru prima dată în Israel. Am venit cu un bagaj întreg de curiozități, știam multe lucruri citite, multe lucruri de la colegii care au venit în excursii organizate, și am dorit cu orice preț să văd cu ochii mei, să cunosc personal oameni de aici și să simt efectiv viața din Tel Aviv, din Ierusalim. Trebuie să spun de la bun început că am întâlnit oameni de excepție, oameni cu un deosebit devotament, oameni extrem de săritori, oameni cu o dragoste față de România și de români. Unii vorbesc românește, unii se trag din români sau din evrei originari din România și au rămas în permanență în familiile lor cu un sentiment deosebit față de țara de origine a părinților, bunicilor lor.

Tel Aviv-ul este un oraș modern, un oraș interesant, un oraș cu autostrăzi pe care se circulă extrem de rapid și ușor, este părerea mea, vis-a-vis de alte multe orașe din Europa, prin comparație. Este un oraș pe care am avut ocazia, în jumătate de zi, să-l vizitez rapid cu un microbuz care ne-a dus în principalele puncte turistice.

Apoi am fost și am vizitat Haifa, alt tip de oraș, altă istorie; de asemenea foarte interesant și

cu foarte multe lucruri de povestit celor de acasă. Principala activitate, reuniunea multor cluburi Rotary din lume s-a desfășurat la Ierusalim.

- *Din câte țări au venit participanții la evenimentul de la Ierusalim?*

- Au fost participanți din 53 de țări, reprezentând multe cluburi Rotary reunite în districte din multe țări din Europa, S.U.A., Canada. Au avut dezbateri, prezentări, ne-am cunoscut... Mulți dintre noi ne-am văzut pentru prima dată. Am schimbat cărți de vizită și urmează să colaborăm pe multe probleme legate de activități promovate de cluburile noastre. După cum se știe Rotary este o organizație internațională de servicii al cărui scop declarat este de a aduce împreună lideri din afaceri și profesioniști, în scopul de a furniza servicii umanitare, încurajarea standardelor etice înalte în toate domeniile, și de a ajuta la promovarea bunăvoinței și păcii în lume.

- *Cine a organizat întâlnirea?*

- Întâlnirea a fost organizată de Institutul Rotary din Ierusalim - o instituție care a preluat organizarea acestei manifestări internaționale care se transmite din an în an în altă țară. Organizarea a fost deosebită, prezentările au fost de excepție, mulți participanți având poziții importante în țările lor sau reprezentând experiențe profesionale și de viață semnificative și

inedite. S-au prezentat, ne-au împărtășit din experiența lor, concluzia finală fiind că întâlnirea a fost pe cât de utilă pe atât de de neuitat.

- *Ce ați prezentat dumneavoastră în cadrul acestei manifestări?*

- Eu am prezentat o lucrare despre domeniul meu de activitate, spațiul cosmic, o lucrare care a căutat să reliefeze o serie de aspecte viitoare ale zborurilor cosmice pilotate; ce se va întâmpla cu organizarea, cu pregătirea cosmonauților pentru zboruri spre Lună, Marte, spre asteroizi, ce se va întâmpla atunci când vom descoperi viață în afara planetei noastre. Undeva, în Univers, trebuie să mai existe viață și în altă parte decât pe Pământ; cum se va schimba sistemul nostru de valori, ce științe actuale și viitoare vor participa la rezolvarea problemelor care vor apărea atunci, ce domenii noi de activitate vor trebui implicate, ce va însemna colaborarea internațională și interacțiunea dintre culturi, naționalități, religii într-un zbor cosmic de foarte lungă durată, acolo unde oamenii se vor deplasa în module închise ca spațiu ani de zile în spațiul cosmic.

- *Ce se va întâmpla când vom descoperi viață extraterestră și când vom intra în*

► *contact cu ea?*

Există o mare probabilitate ca sistemul nostru de valori să fie alterat, să se modifice credința noastră - atât cea religioasă cât și cea seculară. Acestea ar putea să aibă nevoie de noi conotații, noi interpretări... Iar toate aceste lucruri vor trebui gândite de pe acum, vor trebui puse în niște cadre, pe care, atunci când va veni momentul să știm cum să le abordăm, cum să le dezvoltăm, astfel încât să rămânem cu o serie întreagă de valori pe care le-am recunoscut și le recunoaștem ca valoroase și să nu ne pierdem identitatea de pământeni; și aici va fi o mare problemă.

- *Despre cosmonautul israelian, care n-a ajuns în viață pe Pământ, Ilan Ramon, ce ne puteți spune?*

- Asociația Exploratorilor Spațiului Cosmic (ASE) al cărei președinte sunt, deja, de doi ani și voi mai funcționa încă pentru un an (am fost ales pentru o perioadă de trei ani), este Asociația guvernamentală profesională a aproape tuturor astronautilor și cosmonauților din lume. Din 540 de oameni care au zburat în spațiul cosmic, începând cu Yuri Gagarin dintre care, în jur de 80 au dispărut din diverse cauze, 395 sunt membri ai Asociației noastre, membri din 36 de state. În aceste condiții, noi ne desfășurăm o serie de activități internaționale, de promovare a științelor spațiale a educației în domeniul cosmosului. Multe din scopurile activității noastre coincid cu scopurile activității Fundației "Ilan Ramon" care a fost înființată de soția astronautului israelian, Rona Ramon. Am intrat în contact cu ea și am ajuns la concluzia că o colaborare între Fundația "Ilan Ramon" și Asociația Exploratorilor Spațiului Cosmic este posibilă și binevenită.

Apreciind în mod deosebit sacrificiul lui Ilan Ramon pentru explorarea spațiului cosmic în

scopuri pașnice, am luat în considerare scrisoarea soției lui care își exprima regretul că Ilan Ramon nu a mai apucat să își depună cererea de membru în asociația noastră și am convenit în cadrul celui de-al 26-lea Congres al ASE, desfășurat în iulie, în Germania, ca Ilan Ramon să fie primul membru post-mortem, acceptat de Asociația noastră. Iar soția lui, Rona Ramon, să fie invitată de onoare la unul din congresele noastre viitoare.

Desigur, am prezentat și acest lucru în cadrul intervenției mele de la reuniunea Rotary din Ierusalim, în primul rând pentru că ne aflăm pe teritoriul Israelului dar și pentru că acest demers a fost realizat împreună cu o serie de prieteni locali care au favorizat contactele, au favorizat schimbul de informații și scrisori între Fundația "Ilan Ramon" și mine, în calitate de președinte al Asociației Exploratorilor Spațiului Cosmic.

Ilan Ramon este, deci, membru post-mortem al ASE, iar Israelul este al 36-lea stat care are un reprezentant în cadrul acestei Asociații mondiale a profesioniștilor care au efectuat cel puțin o orbită completă în spațiul cosmic la bordul unei nave cosmice.

- *În afara acestei întâlniri, "Rotary International", ce ați vizitat, concret, în orașele prin care ați trecut?*

- Am vizitat multe locuri în Israel, am vizitat Ierusalimul, am vizitat locurile atât de importante pentru creștini, Locurile Sfinte, dar am vizitat, de asemenea, și am ținut cu orice preț să vizitez, Muzeul Holocaustului. Este un muzeu cu o semnificație deosebită pentru oricine de pe acest glob, indiferent că este creștin, musulman, mozaic sau de orice altă religie. Este un muzeu care arată o tragedie a unei populații întregi a Europei, și nu numai a Europei, populația evreiască, o populație care a avut de suferit enorm datorită unei teorii și politici total abe-

rante, lansată în cel de-al Treilea Reich, sub conducerea lui Hitler.

Este impresionant "Muzeul Holocaustului" din Ierusalim! Dovezile care se găsesc acolo, faptele prezentate, istoria personală a o serie întreagă de oameni, fie că au fost personaje importante, oameni deosebiți, oameni de o vastă cultură la nivelul planetei noastre dar și a unor familii obișnuite de oameni care aveau dreptul să trăiască pe această planetă ca orice altă familie de orice altă naționalitate. Toate sunt prezentate în acest Muzeu al Holocaustului însoțite de contextul istoric, ideologic, administrativ, logistic al perioadei în care s-au petrecut, și însoțite de incontestabile dovezi.

- *Să ne întoarcem la Cosmos. Puteți să ne spuneți la ce nivel de dezvoltare a ajuns tehnologia spațială privind apărarea Planetei noastre în fața eventualelor corpuri cerești periculoase care se îndreaptă spre Pământ?*

- Desigur, ați aflat că, prin natura preocupărilor mele, sunt și membru în Comitetul de lucru al Asociației Exploratorilor Spațiului Cosmic privind obiectele naturale care se apropie periculos de Terra, în engleză le spunem "Near Earth Objects" sau pe scurt NEO, termen acceptat deja în mai multe limbi. De asemenea, fac parte din grupul de lucru privind NEO al Subcomitetului Științific și Tehnic al Comitetului ONU pentru Explorarea Pașnică a Spațiului Extraatmosferic, care se ocupă de aceeași problemă.

Un studiu complex în acest domeniu, elaborat științific de un grup de experți internaționali, cu aportul, fondurile și sub coordonarea Asociației Exploratorilor Spațiului Cosmic, a devenit ulterior document de lucru al comitetului de specialitate al Organizației Națiunilor Unite.

Va urma

Despre „Avânturile Eroice”

GIORDANO BRUNO

de Gheorghe Palel

Prolog:

***Cu alchimisti cătând creații nobile
Trudind să dobândească Piatra Filozofală,
Și Elixirul Vieții și un Perpetuum mobile
Se retrăgea-n istorie, vremea medievală.***

1. Cărturarii înfierau bigotismul religios
Luptând să dispară fanatismul și ura,
Prin științe și arte să se afle folos
Susținând Libertatea, Demnitatea, Cultura.
Religia apostolică? Reguli morale?
Partea creatoare a fost păstrată
Și s-au zidit marile catedrale
În numele Madonei Prea Curată...

Să stăvilească a progresului cale
Cu îndârjire stăruiau inchișitorii,
Prin „Sfântul Oficiu” și „Tribunale”
Prigonind savanții și cugetătorii.
Practicau persecuții ne-ndurătoare
Declarându-i pe savanții iluștri eretici,
Declarându-le operele defăimătoare
Stricteilor dogme ale sfintei biserici.

Corăbieri ne-nfricați
se-avântau înfruntând
Caravellele corsarilor cu steme de oase
Noi țarmuri necunoscute aflând
Înnobilându-le cu faruri luminoase.
Se ivise cu înstelat firmament
Și o fremătătoare emulație;
Italia răspândea pe bătrânul continent
Imbolduri către o nouă civilizație.
Se întemeiară moderne structuri,
Începuse avântul industrial
Înfăințând tiparnițe, atenee, manufacturi,
Burghezia propășea prin capital.
Dezlegându-i materiei forțele-ascunse
Inspirații cavaleri ai cunoașterii
Descifrau misterele nepătrunse
Într-un mare elan al Renașterii
Părăsind cernitul veșmânt monahal
S-a mutat în comunitatea mireană,
Răspândind noul concept liberal
În toată Europa Apuseană.
Prin strălucirea teoriilor avansate

Folosea puterea erudiției
Și cerea pentru științe libertate
Și desființarea inchișitoriei.
S-a înrolat în primejdiosul război
Și la Veneția a luptat;
La o mie cinci sute nouă-ș doi
Inchișitorii l-au capturat!
Sfidându-și cerniții acuzatori
Giordano cu vehemență s-a apărat,
Dar sacerdoții ne-ndurători
La opt ani de temniță l-au condamnat.
A suportat schingiuirile precum Prometeu
Purtându-și pe nedrept etichetele
De eretic primejdios și ateu,
Suferințelor le-a îndurat toate treptele.

3. Inchișitorul acuzator încruntat
Crezând că-i îndreptățit de Isus
Filozofului renescentist i s-a adresat
Și cu tonul răstit i-a spus:
- „Insulți rigorile dogmei creștine,
Jignești solemnitatea ecleziastică,
Conțești rechizitoriul ce te scuză pe Tine
De atitudine anti-bisericească
Orientându-se după Luther, nu-i bine
Rătăcirile lui n-or să te ocrotească!
Vei fi judecat cum se cuvine
De instanța noastră apostolicească”.
Înlănțuit și încătușat
Bruno nu avea nimic de ascuns
Știindu-se întru totul nevinovat
Inchișitorului i-a răspuns:
- „Sunt fără de nici un temei acuzat
De caricaturala voastră incompetență.
Denunțul făcut nu este adevărat,
Dar nu cer denunțătorilor clemență.
Teoriile mele-s științific fondate
Cum poate pricepe o lume întreagă,
Doar mințile voastre întunecate
Nu sunt în stare să le-nțeleagă.
Acuzațiile toate, sunt fabricate,
Neîntemeiate și dușmănoase,
Slujiți o infamie și-o nedreptate!
Rechizitoriul? Invenții fabuloase
Bătătorind căi neadevărate...
Sunt creștin, recunosc normele sfinte
Dar nu și legalitatea inchișitoriei,
Blastemăție care ucide și minte
În numele lui Isus și-al credinței!
- „Susții că rosturile maculaturii tale
Se-nscriu în admisiunile legii?
Sunt numai rătăcirii abisale
Solicitând imposibile privilegii.
Noi ți-am arătat calea dreaptă,
Ți-am acordat înaltă cinstire,
Ți-am promis că libertatea te-așteaptă,
Dar erezia sfidează orice închipuire!”
Bruno părea că nici nu a ascultat
Cuvintele care s-au rostit,

Să conteste inchișitoria a continuat
Și fără de teamă, așa a vorbit:
- „N-am acceptat lingușiri, nici ciubucuri.
Îmi mențin teoria că adevărul aici e:
Dumnezeu e pretutindeni în lucruri.
Știința este știință și religia este religie.
Nu mă voi supune orbește credinței,
Ați mutat religia-n enigme-necifrate
Nu există un adevăr al religiei
Și un adevăr al științei documentate,
Nu recunosc pretinsa dualitate!”
- „Vai ție, ignorând veșnicia,
Vai ție, ne-nsemnat filozof ce te bucuri
Că ai descoperit năstrușnicia
Că „Dumnezeu se află în lucruri”!
Palavrele eretice clevesc
Răspândind ateismul și ura
Afirmând cu tupeu nefiresc
Că „Dumnezeu este natura”.
Ești slujbaş al pierzaniei eretice!
N-auzi cascadele vuind de păcate?
Ești posedat de Lucifer, bezmetice,
O primejdie pentru umanitate.
Slujindu-ți acest insolent meșteșug
O să ajungi, ne-îndoielnic, răspopitul
Să te purifici arzând pe rug!
Stăruie în necredință și răutate
Cu idei otrăvitoare comentezi
În „Despre Cauză, principiu și Unitate”
Că, de fapt, religia n-are dovezi!
Tu care l-ai insultat pe Cardinal
În „Alungarea Bestiei Triumfătoare”
Îți îngăduim, totuși, în mod excepțional
Să retractezi și să-ți ceri iertare”.

.....
- „Refuzi să renegi blasfemia, sfidându-ne,
Păstrând viclenia în gândul ascuns.
Nu te vei salva ignorându-ne
Și nu-ți mai admitem nici un răspuns.
Vedem că zadarnic ai viețuit
Smângăind în cărțile tale oculte
Că „Universul este Unic și Infinit”
Și că-n univers se află lumi mai multe!
Ce îndemn de tenebroasă filozofie
Te împinge spre” Avântul
Eroic”,

Tedeum pentru Ziua Națională a României

Veronica Ivanov

Nicosia, Cipru. Duminică 1 Decembrie 2013: După săvârșirea Sfintei Liturghii, începând cu ora 12:00, Pr. Petre Matei, preotul Comunității Ortodoxe Române din Nicosia, trimisul oficial al Patriarhiei Române în Cipru, a oficiat alături de fratele său, la Biserica „Sfântul Pavel” din Nicosia, slujba de „TEDEUM” pentru Ziua Națională a României.

La slujba de pomenire a eroilor români

care au luptat pentru apărarea țării, credinței, libertății, unității și demnității naționale, a participat colectivul Ambasadei României la Nicosia, în frunte cu Ambasadorul Ion Pascu, Doamna Cristina Christodoulou Todea - Președinta Alianței Românilor din Cipru și Directoarea Școlii Românești, membri ai Corpului Didactic al Școlii și ai Alianței Românilor din Cipru precum și peste 200 de creștini români care, într-un glas și o simțire, cu sufletul plin de emoție, au intonat Imnul de Stat -

„Deșteaptă-te Române!”

La sfârșit, Părintele a ținut o scurtă predică în care a amintit de UNITATE, caracteristica zilei noastre naționale, idealul și visul de veacuri al românilor, înfăptuit în urmă cu 95 de ani. La Mulți Ani pentru Țară și pentru Neam!

► Ce eroism este o blasfemie
Stigmatizând clerul catolic?...

Ieftină strategie contestatară

A sacrelor orânduiei apostolice
Criticând cu o perseverență vulgară
Autoritatea Bisericii catolice...
Cerem să te desprinzi de „Marele Rău”
Și îți poruncim ca imediat
Cu smerenie, spre binele tău,
Să-ți contrazici ereziile pe care le-ai
practicat.”

- „Contest întru totul acest „tribunal”
Nelegitim și aservit, pot să zic,
Contrazic abuzul vostru imoral
Dar pe mine, n-am să mă contrazic!”

Înlănțuit și cu mâinile ncătușate
Giordano le-a spus sacerdoților sicofanți:
„Eu întemnițatul, am infinită libertate,
Iar voi sunteți bieți captivi ignoranți.”
- „Cum?! A răcnit judecătorul marțial
Ești în stare a-ți jertfi nevrednica viață
Insultând prestanța sfântului tribunal?
Bine că ți s-au ars cărțile-n piață.”

Fără supușenie inculpatul i-a privit
Adresându-le cuvintele întoarse
- „Plenipotența voastră va lua sfârșit.
Dăinuitoare-s cărțile arse”...

- „Răzvrătitul, pentru prea mult vicleșug,
Își va primi cuvenita răsplată:
Va fi distrus prin ardere pe rug
Și cenușa-i în vânt spulberată”.

4. Duminica următoare, în catedrală
Edictul tribunalului s-a citit cu zel,
Nestrămutată rămânând osânda papală
De ardere, fără drept de apel.

Cutezătorului spre vremurile noi
În Roma anului o mie șase sute,
În etate de ani cincizeci și doi
I s-a cerut Crucea să o sărute
Și în numele Mântuitorului Isus,
Traversând o gloată forfotitoare
Către rugul ucigaș a fost dus
De către o gardă impunătoare.
N-au fost alungate „bestiile triumfătoare”
Precum condamnatul prevăzutu-lea
Și în tribună, trufaș apare
Însuși Papa Paul al patrulea!

Un blestem a fost murmurat de popor
Către înspăimântătorul Cardinal
Caraffa marele inchiizitor
Cârmuitorul „sfântului tribunal”
Bruno le-a dorit urmașilor zări senine,
Viitor luminos și belșug
Din straiul ucigaș de flăcări „creștine”
Cu arătătorul întins spre Caraffa a spus:
„Mai teamă v-a fost Eminență de mine,
Decât îmi este mie pe rug”.

Epilog:

**Neabătut cu nedreptatea s-a luptat
Cutezătorul antiscolastic răzvrătit.
Cărturarul renașcentist ne-nfricat,
Cu prețul vieții, a biruit!**

**Nemuritoare o siluetă eoliană
Amintește eroicul său avânt,
Dintr-o amrnică pedeapsă inumană
GIORDANO BRUNO nu are mormânt...**

loan Lila

**Ioan Lila Zece poeme
fantasmagorice**

1. Frumoasa doamnă cu obrazul pur
Pe Hercule primindu-l,
 dulcea Omphale,
Şi tremurîndă-n sineşi,
 că nu-i găsea cusur,
S-a aşezat timidă pe-o pernă în budoar

Frumoasa doamnă-n ziua în care l-a primit
S-a regăsit pre sine, iar Cranch cel bătrân
În infinitul lumii deja s-a nemurit
Precum pe deal eternă este claua de fân.

2. Această mascaradă a lumii e un vis
În care mii de pagini eterne s-au tot scris
Dar a rămas o rază fără de strălucire
În care ni se-agată speranța în neștire

În știre și-n neștire noi adăstăm smeriți
Pe cerul minții noastre
se nasc mereu noi sfinți
Iar rugăciunea este un gest
doar disperat
Cînd viața ne momeste cu dulcele-i păcat

3. Ce culoare au stelele noaptea
Cînd mă gîndesc la tine,
 pentru că te iubesc
Culoarea asta, iubitó, e ca moartea
În care eu etern mă regălesc

De ce nu m-a ucis nașterea mea
De ce spicele de grâu renasc îngropate
Și înfloresc în inima mea ca o stea
De mai mult de departe

4. Există ideea că-n tot Universul
Stăpînul etern este numai eresul -
Iubirea aceea ardentă și pură
Pe care-o respingem adesea cu ură
Cînd nu ne putem supura decadența
Și rupem ideea, distrugem frecvența
Prin care am fost conectați la iubire
Și geloși și sarcastici suferim în nestire

5. Dar priviți iarba pură
În verdele ei nu e nici un pic de ură
Sfioasa cicoare s-a și albăstrit
De-ațîta ardoare cu care-a iubit

Priviți portocala zemoasă și dulce
Ispită de simțuri când vrea să se culce
Și roua pe frunze e tot poezie
Căzută adesea în vreo toamnă târzie

6. Mesajul fiind adesea
un semn de întrebare

Azi înțeleg că zborul turbat
din floare-n floare
Este doar disperarea
unui bondar nervos
Că n-a găsit în floare un pieisaj duios
Ci doar nesăbuintă că,
fiindu-i necesar,
A și ajuns degrabă erou în insectar
Morala e simplistă sau
nici nu e morală
Ci doar idee stearpă, cel mai ades venală

7. Jucînd pe-aceeaşi scenă
 acelaşi joc absurd
La care demiurgul rămîne-adesea surd
Am înţeles - iubirea nu este o idee
Cum nu e frunza verde
 un voal suav de fee
Ci doar un joc de umbre,
 care ne amăgesc
Precum lumina vie cu straiul ei ceresc
Că nu avem chemarea de-a fi şi dumnezei
Ne-a hărăzit ursita să fim doar semizei

8. LE POEME DE GRIGNAN
Le Poeme de Grignan
L-am citit mai alt'an,
Erau florile coapte
Mă pierdusem în noapte

Iarba verde foşnea
Grea de visuri şi ea,
Ce de gânduri aveam
Şi ce tânăr eram

Azi m-au nins ghiocei
Greu uitați sînt și ei
Ce de visuri visam
Cînd batrîn nu eram

Eram tânăr mai an
Le Poeme de Grignan
Te trăgeam de codițe
Tu zimbeai cu gropițe

Alergai să te prind
Ca o apă pe grind
Și fugeam, mai visam
Cît de tînar eram

Cum rîdeai, ca un vis
Și atunci ți-am zis:
Le Poeme de Grignan
Doar pe tine te-aveam...

9. Nu mai știu câte femei

Mi-au forfecat sufletul
cu picioarele lor amețitoare
Or fi fost multe, ori fi fost putine
Dar toate reusau să mă-nfioare

Unele aveau părul auriu
și ochii verzi ca iarba
Altele ochii albaștri, negri sau căprui
Altele aveau părul ca un cer înnoptat
Una dintre iubitele mele avea pistrui

Trupurile lor mi se scurgeau în brațe
Mă îmbătam cu mirezmele lor subtile
Azi toate aceste amintiri
Sînt ca funzele uscate între file

Dar nu am uiat cum era cînd iubeam
Îmi mai trec prin minte
o mulțime de amănunte
În sufletele lor mă prăbușeam
Cum se prăbușeste cerul pe un munte

10. Pe mine nu m-a iubit nici o femeie,
Toate au vrut de la mine cîte ceva :
Unele sufletul meu,
 luându-mi speranța,
Că va rasari soarele și în inima mea.

Pe mine nu m-a iubit nici o femeie,
Nici cele caline,
 nici cele pline de pasiune.
Eu le eram umbrela
 pentru vremea cea rea,
Eu le transformam în zeițe
 ca prin minune.

Pe mine nici o femeie nu m-a iubit.
Eu le-am iubit pe toate, ca un disperat.
Dar ele s-au risipit ca valurile mării
Și am ramas singur, cînd au pecat.

În jurul munților Bucegi este trecutul omenirii. Dar nu e vorba de omenirea cea de acum 2.000 de ani, ci de cea cu mult mai de demult, demult, demult, tare mult înainte. (...) La Sfinxul din Bucegi, care este apărătorul țării noastre, vine un șuvoi puternic de energie. Când aceasta energie va slabi, cineva va pătrunde sub Bucegi și va găsi înscrisurile și semnele care ne vor arăta ce avem de făcut în continuare. Pentru noi seva dătătoare de viață vine de la Creator sub formă de energie pură. Razele călătoare ale acestor energii nu se văd cu ochiul liber, de aceea scepticii nu cred și caută să dezmințască existența lor. Daniel Ruzo considera Sfinxul din Bucegi reprezentant al celei mai vechi civilizații. În 1968, dr. Ruzo a sosit în România, pentru a cerceta platoul Bucegilor, după ce văzuse „Sfinxul” pe o carte poștală și primise mai multe lămuriri de la un coleg roman. „Am cercetat munții din cinci continente”, scria el, „dar în Carpați am găsit monumente unice dovedind că în aceste locuri a existat o civilizație măreață, constituind centrul celei mai vechi civilizații cunoscute astăzi”. El a recunoscut că sculpturile din Bucegi au legătură cu cele din Platoul Marahuasi și cele din Egipt, în special cu Sfinxul de la Gizeh. Sfinxul nostru are exact aceeași înălțime cu cea a sfinxului egiptean de

În căutarea Adevărului. O altă cale a aurului și a mirului pentru poporul român (8)

O vrea cineva în lumea asta mare să ajungă România cap de afiș? Ar fi ei dispuși să recunoască cea ce multe legende spun, că aici s-a născut civilizația?

la Gizeh. Oare e o coincidență? Privirea sa este îndreptată spre locul în care echinoxurile se desenează pe cer, iar conturul cel mai clar îl dobândește în jurul datei de 21 noiembrie, când apune soarele. Dacă despre sfinxul din Egipt știm că a fost făcut de mâna omului, despre al nostru specialiștii romani se tem să spună așa ceva. Doar străinii, mereu străinii, când vin pe aici și se minunează de frumusețea și vraja plaiurilor noastre, au curajul să gândească mai departe. Format dintr-un bloc mare de piatră ce a căpătat forma de astăzi într-un timp foarte îndelungat, Sfinxul din Bucegi, aflat pe platoul Bucegi măsoară 8 metri în înălțime și 12 metri în lățime. Din punct de vedere istoric și chiar mistic, Sfinxul este reprezentarea unei divinități supreme din timpuri pelasge. Aspectul său omenesc este asociat cu o expresie de suveranitate și putere, acest lucru fiind evidențiat prin fața proporționată, buze severe și bărbia voluntară.

Chipul de om săpat în stancă privește cu ochii larg deschiși peste țara dacilor. Are înfățișare mândră, cu căciula moale pe creștet, cu vârful îndreptat înainte. Fața îi este potrivită, proporționată, buzele ferme și bărbia hotărâtă. Marele Sfinx din Bucegi este simbolul României, așa cum turnul Eiffel este pecetea Franței, ori piramidele de la Gizeh emblema Egiptului. Îl așezăm cu mândrie pe cărți poștale ilustrate și în ghidurile turistice pentru străini, dar am uitat de mult care e rostul lui, ce caută acolo, în Bucegi, și de ce ne veghează tainic de atâtea milenii.

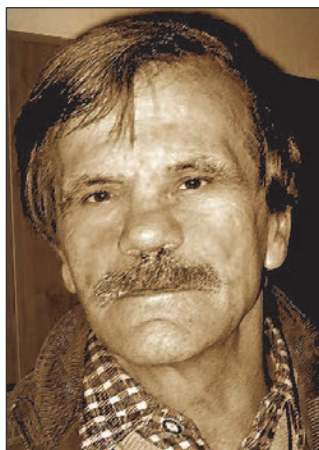
Și eu, ca mulți alții, am luat calea munților Bucegi cu destinația Sfinxul în ziua de 28 noiembrie 2013. De ce această zi? Pentru că se consideră că în această zi energia captată de Sfinx este maximă. Acest lucru a fost determinat prin măsurători de câmp cu aparate de ultimă generație. Conturul cel mai clar este sincronizat cu această dată, lucru dovedit cu toate aparatele

de fotografiat. Mulți caută să denigreze poziția Sfinxului ca centru energetic și plasează pe diferite pagini de internet lucruri neadevărate. Aceștia consideră că numai apariția vizibilă a unei piramide energetice poate fi o dovadă certă a puterii energetice a Sfinxului. Avem o gândire închisată în algoritmii oamenilor. Nu putem înțelege alte mecanisme de desfășurare a unor evenimente în afara timpului și spațiului de care suntem priponiți. Eliberarea a venit de la Iisus care ne-a arătat calea și viața pe care trebuie să o urmăm. Am plecat din Târgoviște pe o vreme mohorâtă împreună cu doi prieteni, printre care și poetul Ion Iancu Vale, cu destinația Sfinxul, Bucegi, parcurgând valea Ialomiței până la cota 1000, unde am făcut primul popas de câteva minute. Acolo la cota 1000 am făcut poze și am observat că pe platoul Bucegi este senin și un soare strălucitor. Inițial doream să urcăm pe platou pe drumul ce leagă cabana Cuibul Dorului de cabana Piatra Arsa, apoi pe jos să parcurgem drumul de la cabana Piatra Arsă la Sfinxul prin Babele. Drumul fiind impracticabil în această perioadă am ales traseul prin Bușteni, telecabina Bușteni-Babele. Ajunși la Bușteni pe o vreme deosebit de capricioasă, ceață densă și temperatură scăzută, am avut șansa că telecabina pleacă în absența vântului. În general, eu mă las călăuzit de Maica Domnului și nu-mi fac griji dacă o să ajung acolo unde mi-am propus. Am luat prima telecabina spre Babele și am plecat cu inima cât un purice. Ceața era atât de densă că abia se vedeau brazii de sub noi, apoi au început să apară stâncile și deodată am ieșit din nori. Pluteam peste

gânduri, amintiri, speranțe

Ion Iancu Vale

Ce reprezintă oare o fotografie, un obiect oarecare, o scrisoare a cuiva drag care nu mai este? De obicei o simplă amintire alteori însă, o întoarcere dureroasă în timp, în spațiu, în universul îngreunat de umbre, al trecutului și al veșnicelor gânduri, și scrisoarea frumoasă, tandră și nostalgică: „Să admirî mirifica împreunare de culori a unui apus de soare, așezat comod în fotoliul tras în fața ferestrei... închise (afară e frig, e deja toamnă, înăuntru e cald) în timp ce cada absoarbe, parcă nesățioasă, șuvoiul de apă fierbinte din robinet.

Să nu știi ce carte să citești, sub becul de 100w, în vreme ce-ți savurezi porția de ochiuri cu mămăliguță... apoi, drămuilele picături de coniac (sărbătorească risipă la întâlnirea cu un prieten vechi, aducând o veste nouă) turnate în trei pahare – și pentru cel mai bun, cel mai aproape... aflat acum departe. Să-ți încălzești picioarele în gura cuptorului, cu cartea închisă pe genunchi, visând versuri frumoase de dragoste

(pentru care nu te mai ostenești să cauți hârtie și creion căci, știi deja, e zadarnic, se spulberă în neant, înainte de a se materializa, în scris)...

Și totuși, toate acestea să nu te bucure la valoarea lor, căci apusul are o umbră insesizabilă unui pictor, căci lumina becului este dureros de clară, iar coniacul îți sugerează un gust amarui, până și binefăcătoarea căldură (după noaptea de frig, nedormită în tren) îți împoașcă sufletul cu alicie de gheață, pentru că te subjugă permanent adversară invincibilă a simțirii de bine, ca o remușcare conștientă a faptului că, în același timp, sihăstrit departe, cel mai aproape, cel mai bun, domnul împărăției

sufletului tău (Împăratul Roșu al visurilor mele), în lumina unei lămpi fără sticlă, fumegând ca cel dintâi opaiț, bându-și fiertura de ierburi, pregătindu-și ciupercile la foc de vreascuri, născător de umbre, având ca desert doar fructele pădurii și oaspeți doar șoapte neclare, și vântul jucându-se cu frunzele căzute, noaptea, sosind mereu prea devreme și gândurile... gândurile... geolog și poet solitar și trist” (Ella, miercuri 4 octombrie 1989)

*

Da, gândurile și o neputință înfiorătoare în fața destinului, a karmei personale și credința revederii într-o altă lume, poate mai bună, mai puțin crudă... Și, totuși, speranța...

► ei, ne roteam și dansam în jurul mării cruci de pe Caraiman. Apoi am zărit pământul cu minunile lui, oaza de jepi din jurul cabanei Piatra Arsă, cabana Babele și releul de televiziune de la Coștila. Soarele strălucea pe cer astfel decât îl percepem, razele reflectate de zăpadă te plasa într-un imens diamant cu fețele șlefuite perfect pe versanții munților. De la telecabină am luat direct drumul Sfinxului. Am trecut pe lângă cabana Babele, am admirat minunatele stânci ce seamănă mai degrabă cu niște ciuperci uriașe decât cu niște babe. La nici 30 minute de mers pe jos și urcând la cota 2216 m am zărit Sfinxul. Era acolo unde îl lăsasem de fiecare

dată, la fel de falnic și misterios. La ora care sosisem, în jur de 10 nu erau decât maxim 10 persoane, unele venind cu noi, altele venind de la cabana Babele. În jurul Sfinxului era zăpadă, la fel ca o parte din figură, care dădea impresia că s-a machiat pentru sărbătoare. Am simțit că-mi ard picioarele, cu toate că până acolo îmi înghețaseră. M-am apropiat și am pus palmele pe figura lui. Atunci am simțit o energie că mă străbate prin tot corpul. În general eu sunt un receptor care captează energii venite din univers, o persoană care se încarcă cu energii pozitive, pe care apoi le cedează și altora. Pe la ora 12, când s-au strâns peste 200 persoane am desfășurat în fața Sfinxului un drapel tri-

color, cu un soare drept emblemă, de dimensiuni 12 m pe lungime pe 8 m pe lățime. Dimensiunile drapelului nu au fost alese întâmplător, ele reprezentând lungimea și înălțimea Sfinxului. A fost un omagiu adus Sfinxului, ce nu încălca prima poruncă din biblie, deoarece nu ne închinăm lui, ci recunoaștem puterea Creatorului și existența Lui prin revelații. El face să ne îndreptăm pașii acolo unde se simte prezența Lui.

Noi românii, am instituit o zi în care să ne adunăm și să sărbătorim o minune lăsată de Dumnezeu pe pământ nouă celor care locuim aici lângă Bucegi, Sfinxul. Mulți oameni de știință și nu numai vin

în zona munților Bucegi să cartografieze sculpturile și rețelele de galerii și tuneluri subterane. Mai ales, că toate aceste repere eterne constituie, conform demonstrațiilor arhitectului peru- an Daniel Ruzo, și o „cale a aurului și a mirului”. El a și semnalat colegilor romani, orientându-se după sculpturile din stânci și după denumirile străvechi că un tezaur neprețuit pentru omenire se ascunde în pânțele masivului Bucegi, cu vârful său atât de sugestiv intitulat OM, cu apa sa explicit numita IA(-)L.OM.ÎȚA! Ce îți de om s-a dezvoltat pe meleagurile noastre în timpuri despre care istoria scrisă de alte nații nici nu vor să audă, preferând să ignore evidențele și să distrugă dovezile?”

CAMELIA TRIPON

Camelia Tripon

Azi, când apele se tulbură și mai mult în Ardeal și Basarabia, parcă strămoșii, ascunși în inima fiecărui copac, ca în „Călin (file din poezie)” sau „Mușatin și codru” de Mihai Eminescu, așteaptă să ne ajute. Așa se face că fiecare strop de rouă spirituală adunată în cupa timpului ne poate ajuta să reclinăm lumea strămoșilor noștri dintr-un trecut atât de îndepărtat, încât nu avem cuvinte pentru a-l rosti. Antropologia și geologia au creat ipoteza unor catastrofe planetare care acum șazece de milioane de ani au dus la dispariția dinozaurilor, apoi au fost erele glaciare urmate de topirea calotelor glaciare - și astfel o succesiune de potopuri.

Ecoul acestor evenimente se regăsește în mitologia ariană (hindusă și persană) cât și în cea chineză, prin ziua când soarele a răsărit de la apus. Mitologia noastră consemnează, prin imaginea lui Moș Nicolae, acele vremuri de început ale lumii noastre, și fără modestie o spun, înaintea altor civilizații

Tradiția din moși-strămoși

pe care le considerăm repere.

Astfel Nicolae este primul copil născut la începutul lumii, început care n-a fost al ignoranței, căci exista scrisul, el învățând repede să citească și astfel a devenit un învățător de oameni.

Așa cum spunea J. D. Michaelis în 1759 „Limbaul este un fel de arhivă unde descoperirile sînt la adăpost de cele mai supărătoare accidente; arhivă pe care flăcările n-ar putea s-o mistuie și care nu ar putea să piară decît o dată cu năruirea totală a națiunii.” Astfel în lucrarea „Sărbători la români”, publicată în perioada 1910-1914, Tudor Pamfile, menționează: „Iată ce scrie George Coșbuc sprijinindu-se pe credințele poporului nostru: Dumnezeu... a pus străjer la miazănoapte pe Sîn-Nicoară și la miazăzi pe Sîn-Toader, ca să ție calea soarelui”. Și comentează: „De bună seamă că este o greșală. Nu Sf. Neculai atîne calea soarelui pe la miazănoapte ci Sf. Toader. Sf. Neculai stă la miazăzi, deoarece pe la 6 decembrie soarele răsare de către amiază, iar de la această zi, după credința poporului, soarele începe să răsară tot mai spre miazănoapte.”

Eu cred că nu este

nici o greșală; în memoria colectivă a rămas imaginea acelor vremuri dinaintea unui mare cataclism, care a schimbat poziția axei Pământului și chiar data solstițiului de iarnă - căci după cum știm soarele de abia pe 22 decembrie „schimbă” direcția spre nord. De asemenea specialiști au demonstrat că la intervale mari de timp polul magnetic nordic se schimbă cu cel sudic.

Pentru a rămâne în acele ere a catastrofelor în care au apărut și glaciatiile urmate de topiri devastatoare voi cita pe Ion Taloș, profesor din 1986 la Universitatea din Köln: „Prin unele din însușirile lui (Sf. Nicolae), el continuă activitatea lui Poseidon, a lui Neptun și Hermes... Domeniul lui cel mai important este apa. El a pus capăt potopului”.

Din toate acestea se poate înțelege vechimea sa și rolul jucat în istoria înaintașilor de la începutul lumii până azi. Alături de Moș Nicolae în

data de 6 dec. se sărbătorește arhiepiscopul cetății Mira, Sfântul Ierarh Nicolae, care a trăit în sec. IV dHr. În 1574 un călugăr din Spania descifra pe Columna lui Traian imaginea palatului lui Decebal străjuit de trei tineri Lar(i)s. Explicația călugărului era că aceștia sunt zeii protectori ai casei la daci; pentru a întări această informație amintesc că în dicționarul Larousse, referindu-se la civilizația romană, Jean-Claude Fredouille precizează că Laris au o etimologie necunoscută și în timp au devenit spirite protectoare ale cetății, casei și familiei. Moș Nicolae este protectorul copiilor, cărora le aduce daruri (inclusiv spirituale), fiind el însuși primul copil din lume - foarte silitor și inteligent.

Moș Nicolae este protectorul familiei, ajutând fetele să se mărite. A cinsti imaginea Moșului înseamnă a ne cinsti neamul și trecutul, chiar dacă anumite lucruri par de neînțeles sau de basm. Ele sunt încă vii, așa cum vie este și limba noastră - atât cât nația noastră va exista și va păstra tradiția din moși strămoși.

HORA QUOTA EST

**Gabriela Căluțiu
Sonnenberg**

Ne place să ne localizăm în timp și în spațiu. Când știm anul, luna, săptămâna, ora, minutul și, eventual, secunda ne credem instalați confortabil, în siguranță. Aparent. Să pretinzi că, atunci când știi cu exactitate ceva, ai și înțeles despre ce este vorba, este aberant.

Acum două mii de ani, romanii cultivau o nuanțare de ordin gramatical, cuprinsă în însăși întrebarea „Cât e ceasul?”. „Hora quota est?”, obișnuiau să se întrebe în latină, adică a câta oră avem, cât a trecut și cât ne-a mai rămas din timpul pe care îl avem la dispoziție. Așa se raportau la etapa din ziua în care se aflau, păstrând imaginea de ansamblu. Pe ei îi interesa în a câta din orele alocate unei zile viețuiau; de parcă ar fi participat zi de zi la un nou maraton, o întrecere cu timpul. În plus, pe vremea aceea, orele aveau lungimi diferite, în funcție de anotimp. Complicat, nu-i așa?

Azi, lucrurile sunt mai simple. Ceasul ca accesoriu portabil nu mai este apanajul celor înstăriți. Timpul însă, da. De-

geaba a atins omenirea stadiul în care își poate permite să calculeze cu exactitate unitățile de timp, unificând sistemul la nivel global și egalând lungimea orelor! Câtă vreme nouă tot diferite ni se par, în funcție de „încărcătura” cu care vin, nu putem trata cu indiferență nici orele, nici anii. Cum bine zicea Einstein, mai scurtă e o oră petrecută în compania unei fete nostime, decât cinci minute, șezând pe o plită încinsă. Extrapolând, sunt ani care trec ca un fulger, în timp ce alții se târăsc cu viteza melcului, făcându-ne să ne dorim apropierea grabnică a Anului Nou.

Nu pot vorbi decât pentru mine, dar 2013 și-a confirmat în cazul meu vocația ghinionistă, pe care-o poartă-n extensie ca pe-o biciușcă, pocnind voinicește. Înțelepții spun că un an nereușit poate servi drept exemplu – negativ, firește – indiferent de momentul din viața unui om când se întâmplă să apară. Să tragem învățături din experiențele neplăcute, zic ei, așa că mă străduiesc... Ce bine că, iată, până și 2013 trece! Cumpăna Anului Nou îmbie cu promisiuni, dar și sperie nițel. Chiar dacă știm că biet calendarul nostru gregorian e doar o invenție, acolo, concepută de mintea imperfectă a oamenilor, e plăcut să te repezi entuziast la întocmirea bilanțului, pretizând că scapi de-o pacoste, sub pretextul schimbării cifrei din coadă.

Chinezii reflectează la trecerea timpului în februarie, noi sărbătorim

Anul Nou la sfârșit de decembrie. Găselniță teoretică încolo și-ncoace, nimic nu e mai practic decât o teorie solidă! Indiferent cum și ce a dispus Papa Grigorie al XIII-lea nu demult, la 1582, cu calendarul său ne-a furnizat o metodă practică de ... omorât timpul. Anul astronomic mediu are o durată de 365,24219 zile, adică este mai scurt decât anul prevăzut de diferitele calendare (islamic, iulian etc.). Cu alte cuvinte, dacă nici durata calculată științific nu este constantă, ce să mai vorbim de percepția noastră proprie? Ne consolăm cu faptul că o corecție a calendarului gregorian nu va fi necesară mai de vreme decât anul 4.000. Atunci ce șansă de ajustare ulterioară să mai avem noi, ca indivizi infimi, pe lângă un an pe care l-am trăit, poate nu tocmai la parametri optimi, dar cât de cât întreg și, mai ales, cu toată ființa noastră? Expresia „toate la timpul lor” se poate interpreta și ca „fiecare în ritmul său”. Avem obiceiuri și preferințe proprii, simțim instinctiv cu ce viteză ne deplasăm mai comod. Când interacționăm cu alți oameni, ne adaptăm ritmului lor, alegem din paleta de orizonturi temporale acele secvențe care sunt adecvate omului și momentului. De la secunde de trăire intensă, până la experiențele stocate în adâncime pe parcursul mai multor luni și ani, colecționăm timp.

Calendarul astronomic se bazează pe observarea unor fapte clare și recunoscute, se grefează pe „cadrul” stabil al firmamentului. Deși e o invenție destul de seacă, la o privire mai atentă, el se transformă în sursă de inspirație aproape poetică; ne relevă parcă un dans al planetelor, care se deplasează cu viteze diferite, în raport cu atotprezentele constelații fixe. Printre stelele „fixe” orbitează planetele plimbătoare. Într-o lume potențial veșnică, ne trecem și noi, performând o pendulare continuă între statornic și schimbător. Sunt banalități, truisme, dar și obsesii sâcâitoare, pe care, ori vrem, ori nu vrem, le avem uneori, îndeosebi de Revelion - derivat din francezul se reveiller (a se trezi), termenul sugerează că e vremea la care ne deșeptăm puțin la realitate. „Timpul când se schimbă anotimpul” sau „ora când se plimbă Eleonora” maimuțăresc glumeții și mai învârt o periniță.

Chiar dacă timpul se scurge egal și indiferent pe tot parcursul anului, n-avem ocazia să-l disecăm în amă-

► nunt decât la momente cruciale. Finalul de an este unul dintre ele. Abia la ora bilanțului de Anul Nou ne permitem luxul unei clipite fugare, zăbind cu coada ochiului zbaterea, căutând calea de mijloc, distincția dintre ce e important și ce e secundar. Farmecul efemerului, întruchipat de anul care trece, se ia la trântă sub ochii noștri cu aparenta veșnicie. Liniștea ei ni se așterne la picioare sub forma unui nou ciclu de douăsprezece luni, promițător, dar incert. Calendarul e o invenție abstractă, menită să ne inducă senzația de durabil, să pună ordine în trecerea noastră haotică prin lume.

La pragul dintre ani ni se pare că viețile ar prinde brusc viteză, antrenându-ne într-un vârtej care provoacă teamă. În cartea sa *Parfumul timpului*, filozoful Byung-Chul Han susține că motivul stresului nostru generalizat nu este acela că lumea s-ar învârti mai repede, ci că nu ne mai permitem luxul de a adăsta fără un scop anume. În era opțiunilor, din dorința de a nu rata pe cât posibil nimic încercarea de a performa viața ca pe un act de întrecere sportivă ne privează de sentimentul continuității, al durabilității. Ambiția de a duce o „vita activa”, de a fi mereu ocupați, ne obligă să renunțăm la binefacerile unei „vita contemplativa”, dezumanizându-ne. „Schnellebig” spun ger-

manii când vorbesc despre ceva vetust, depășit. Traducerea mot a mot este „repede trăit”.

Să urmărim îndemnul lui Pascal, zice autorul sudcoreean, observând că numai dintr-o poziție de repaos putem înregistra corect mișcarea celorlalți, detaliile lumii înconjurătoare și ceea ce este înmagazinat în ea. Și Tommaso d'Aquino era de părere că lipsa momentelor contemplative sărăcește viața. Am uitat oare cum este când ne ne odihnim? Byung-Chul Han concluzionează că, în absența senzației de durabil, orice deplasare ni se pare o accelerare. Cadrul ceasului duce cu gândul la analogii. Ne simțim fixați ca acele lui, dar concomitent și în mișcare. Din păcate, orbita noastră are neplăcutul obicei de a ne trece mereu prin aceleași obsedante puncte, în cerc. De parcă am mai avea ceva de învățat, cu fiecare rotație. Dar ce? Iarăși s-au așezat în poziție verticală, indicând spre cer, de parcă ar vrea să ne prevină asupra pericolului care ne pândește din sferele înalte. Și iarăși nu mai știm ce vrea de la noi, Anul Nou...

Vibrăm între două extreme pe care le evităm din reflex, dar ne place să ne apropiem de ele periculos, până la atingere. Numele lor: graba și plictisul. Din cauza profesiei sau a stresului pe care ni-l producem chiar noi în timpul liber ne simțim din ce în ce mai hăituiți, lipsiți de

timp. Prea multă grabă! Dar, la o privire mai atentă, n-am ști ce să facem cu timpul, dacă l-am avea. Nu degeaba se spune că lumea e plină de indivizi frustrați de faptul că timpul le fuge printre degete, dar aceleași persoane n-ar ști cu ce să-și omoare timpul într-o duminică liberă, ploiasă, ivită spontan.

La cealaltă extremă a fricilor noastre rânjește amenințător plictisul, lipsa de sens, teama că am putea risipi resursa valoroasă care nu se mai întoarce, timpul. Balansăm pe linia de demarcație dintre presiunea termenelor și repausul complet, exitus, cum spuneau latinii. Graba și plictisul, doi poli care mărginesc timpul nostru extrem de personal. Știm însă că modul în care ne gestionăm timpul - fie el sub formă de grabă, ori din contră, ca visare, sau chiar plictiseală - reflectă opțiunea noastră strict personală, atitudinea de viață, niciodată geamănă celei adoptate de altcineva. Concluzia logică ar fi aceea că este la latitudinea fiecăruia dintre noi ce stare de spirit ne cade bine când „rume-găm” câte un episod de viață. Fals, căci mai trebuie să ne lase și ceilalți!

Putem fi veseli sau îngândurați, triști sau exuberanți, fără a fi neapărat și nefericiți. O mamă îndură la naștere suferințe de neimaginat, dar trăiește în același moment un sentiment de fericire incredibil de intens. De ce atunci suntem priviți drept „cazuri

problemă” când ne opunem curentului general al optimismului forțat, atât de răpândit la ora actuală? De ce să nu-ți poți gusta în liniște o veritabilă stare de indispoziție? Pentru că, nechemăți, binevoitorii „bine dispuși”, ne sar în ajutor cu zâmbetul pe buze, îndemnându-ne să gândim pozitiv. „Nu se cade să faci o mutră plo-uată, mai bine citește o carte cu coperta în culori calde, care te învață cum să nu-ți pese de nimic!

„Ai avut un an greu? Zâmbește!”

„Te doare măseaua? Zâmbește!”

„Îți arde casa? Zâmbește! Putea fi mai rău!”

De parcă atitudinea optimistă ar fi devenit o obligație civică, așa hămesit cum ești, te mai simți și obligat să-ți aduni ultimele rezerve pentru a-ți masca dezamăgirea, ca să nu rănești cumva ochiul limpede al observatorilor veseli, care te înconjoară cu exagerată atenție. În viața lor, dacă nu ești fericit, nu înseamnă doar că ești nefericit, ci mai ești și vinovat pentru asta, așa că fă bine și schimbă-te!

Mă adaptez la timpul universal coordonat, dictat de la observatorul astronomic Royal Greenwich. Știu că există un timp civil, care ține cont de timpul solar mediu și se calculează pe baza timpului atomic, cu corecții aplicate pentru păstrarea sincronismului cu rotația Pământului. Sunt lucruri mai presus de ►

Ziceri de Dorel Schor

ROATA

- Când dai cu bâta în baltă te stropești. Și nu-i tot una dacă balta e cu apă sau cu noroi.
- Privește înainte... În urmă abia ai fost.
- Cerșetorii nu pot fi mofturoși (zicere engleză).
- Dumnezeu iubește proștii, altfel nu ar lăsa să se înmulțească atât de mult.
- Microbii sunt o invenție, ca religia... Dovada că nu se văd (Nae Cernăianu).
- Limbajul de mahala arata o educație de mahala.
- Nu te închină până nu știi cine-i sfântul (folclor).
- Pariez împotriva mea... Trebuie măcar o

dată să câștig!

- Fericiți cei săraci cu duhul. Unii sunt chiar prea fericiți.
- Toți vorbesc de mama dracului și nimeni de tatăl lui (Zoltan Turner).
- Omul modern își doarește și ce nu cunoaște.
- Grea alegere... Trebuie să ghicesc care din ei minte mai mult.
- Fiecare are dreptul la o opinie. Dar eu am două...
- Nu crede tot ce scrii, dar nici tot ce citești.
- Complimente sincer dezinteresate (Andrei Bacalu).
- Sunt lucruri care se fac și lucruri care se tac.
- V-am jignit eu vreo dată, tâmpiților?! (internet).
- Roata Istoriei se învâрте mai repede sau mai încet, dar într-un singur sens.
- Dacă toți gândesc același lucru înseamnă că unii nu gândesc de loc (zicere ebraică).
- Loialitatea e un cuvânt inventat pentru uzul altora.

CADOURI

- Nu toți cățeei ajung dulăi.
- Nu mai știu dacă am uitat unde l-am pus sau de unde l-am luat...
- Are atât de mult noroc că lumea a început să-l creadă prost.
- Vindem rochii de mirese. Reducere clientelor fidele (reclamă).
- Și-a dovedit puținăta-tea minții foarte repede (Liviu Antonesei).
- Găină oarbă cânta vulpii serenade (fabulă).
- Să stai strâmb e incomod. Să judeci drept e și mai incomod.
- Era prea tânăr atunci și e prea bătrân acum. Biografia l-a păcălit.
- Pescuitul e un sport extrem de periculos, te poate prinde controlorul (Vlad Nicolau).
- Cine e sătul înseamnă că a mâncat bine sau a mâncat mult?
- Răul are și el rostul lui. Pentru comparație...
- Iubește-mă, că mi-e rece... (domestică).
- Inocenții sunt ignoranți, dar ignoranții nu

s inocenți.

- Nu judeca un om după hainele sale. Judecă-l după hainele soției lui (Thomas R. Dewar).
- Dracul așteaptă și la poarta raiului... Mai vin unii la un bilet în plus.
- E mai deștept decât oul, dar nu decât găină.
- Cadourile politice nu-s neapărat scumpe, dar sunt împachetate elegant.
- Când îți pierzi iluziile, devii parte din sistem.
- De câte ori cauți adevărul absolut, găsești o grămadă de adevăruri relative (Nae Cernăianu).
- De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere. Dar nici nu da!

► voința mea, drept pentru care le accept. Dar nu mămpac cu starea de zâmbet universal coordonată. Prefer să-mi umplu timpul cu trăire liber aleasă, nu prefabricată, testată de alții. Și nu sunt singura. Psihologii moderni se opun modei optimismului indus de alții. „A gândi pozitiv în permanență ne poate deteriora starea de spirit pe termen lung”, susține doctorul german Arnold Retzer în cartea

sa „Proastă dispoziție. O polemică la adresa gândirii pozitive” („Miese Stimmung. Eine Streitschrift gegen positives Denken”). „Trăim într-o cultură a zero-greșelii, extrem de problematică, în care frica este discriminată iar obligația de a fi bine dispuși ne provoacă indispoziție.”

Greșim așadar dacă gândim optimist? Nu, câtă vreme avem motive. A ne face însă că nu vedem laturile negative este, în schimb, contra-

productiv. Din ce să mai învățăm atunci? Problema majoră a depresivilor este dorința lor de a reinstala situația de dinainte de criză. Unde rămâne atunci progresul? Chiar dacă le reușește mișcarea, înseamnă că n-au învățat nimic. O ce veste minunată! E voie așadar să fim și morocănoși. S-a dat liber la tot spectrul emoțiilor; nu mai trebuie să ne prefacem că ne simțim întotdeauna bine. Și nici nu mai e nevoie să ne ruși-

năm dacă, uneori, ne este frică.

Umbrele au și ele un rost, funcționează pe post de semne și indicatoare, pe care le putem interpreta corect, fără să le ignorăm, fără să le zugrăvim în culori pastelate. Mi se pare mie sau parcă mă simt deja mai bine, de când am aflat vestea aceasta? Dați-l încolo de ceas, haideți să ne valorificăm cu adevărat timpul!

Anno quod est?

Al. Florin Țene

Asemănările dintre alegere, normă și expresivitatea poetică și raporturile dintre ele

1. Aserțiunea că principiile care explică valorile expresive ale limbajului artistic ca valori artistice ne îndeamnă să supunem această situație unei revizui. În acest context se pune întrebarea, firească, care sunt aceste principii? Primul ar fi, deoarece este cel mai vechi, și trebuie amintit la început, datează de la Aristotel, și el este acela al abaterilor, al devierilor de la normă. Aristotel a avut în vedere, fără să-l formuleze astfel, acest criteriu, pe care l-a considerat esențial în definirea specificului limbii poetice sau, cu un termen mai cuprinzător, al limbii artistice. Cuvintele unei limbi potfi, după Aristotel, comune și diferite de uzul general, așa cum specifică în Poetica. Printre acestea din urmă el include regionalismele, metaforele, podoabele și în general toate mijloacele de expresie care se abat de la exprimarea obișnuită și curentă. Limba poetică va trebui să fie un complex format din mai multe elemente. Claritatea, însușire fundamentală a exprimării, inclusive în limba poetică, este asigurată de întrebuințarea fondului usual, comun al limbii. Aristotel distinge în limba poetică cuvinte care aparțin limbajului poetic, pentru motivul că acestea se opun exprimării uzuale. Clasicul antic dă exemple de exprimare poetică datorită întrebuințării unor cuvinte rare sau uno inversiuni neobișnuite în limba greacă uzuală și care dobândesc prin aceasta calitatea de expresie poetică originală.

Aristotel introduce de fapt un criteriu care nu este exclusiv lingvistic și formal, și anume acela al nouității expresiei, al puterii ei

de evocare, rezultă dintr-o opoziție, dar care rezidă nu în fenomenul opoziției ca atare, ci în valorile pe care expresia în cauză le-a dobândit pe această cale. Funcția limbii poetice se caracterizează prin ceea ce aduce nou ea- iar aceasta este un criteriu estetic și ține de valorile pozitive ale comunicării- și nu prin ceea ce nu este ea.

Principiul că stilul prezintă o abatere, o deviere, prin care limba poetică se opune normei lingvistice, a fost formulat de Ch. Bruneau și preluat de la acesta de P. Valery, așa cum ne spune St. Ullmann. Definiția stilului drept abatere (ecart) este făcută în termeni negativi, adică aflăm din ea ce nu este stilul și ce este el. În felul acesta s-a putut vorbi la un moment dat de stil ca anomalie, pornindu-se de la ceea ce este dat din punct de vedere lingvistic în sistemul limbii și sugerându-se, deci, o realitate care contrazice sistemul, prin faptul că se înscrie într-o altă sferă de fapte, în domenii diferite ale cercetării. Pornind de la concepția că limbajul poetic este o structură ce se opune limbii prozei, că este antiproză, stilisticianul francez Jean Cohen admite că stilul este o deviere, o violare a codului, ba chiar "une fautes", cu rezerva- care este de fapt esențială și subminează, credem noi, principiul însuși-, formulată astfel de

către Solomon Marcus în Preliminarii ale poeticii matematice, publicat în "Viața Românească, nr. 9, 1967, p. 142 și urm. "Creдем că, într-adevăr, nu e de ajuns să violezi codul pentru a scrie un poem. Stilul este o greșală, dar nu orice greșală este și stil, iar eroarea suprarealismului a constat în faptul că a crezut uneori în acest lucru"

Criteriul abaterilor de la normă în poezie a fost reluat de către Solomon Marcus care vede în acest criteriu al abaterilor factorul esențial spre care converg direct sau indirect toate celelalte explicații ce s-au dat ori s-ar putea da în materie de limbaj poetic.

Putem conchide în legătură cu criteriul alegerii în stil că el este secundar și exterior expresiei poetice, care trebuie raportată la funcția de reprezentare poetică pe care o îndeplinesc elementele expresive ale limbii organizate stilistic într-un întreg elaborate, într-o structură artistic determinată de ceea ce se numește o situație. Reprezentarea literar-artistică nu elimină conceptual, ci-l transfigurează în imagine străbătută de fluxul individual al sentimentelor și emoțiilor, adică îl înfățișează într-o ambianță nouă, obiectivă și subiectivă în același timp, de concept viu, de adevăr trăit. Așa cum nu există reprezentare a realității în afara conceptelor prin care gân-

direa construiește raționalmente și formulează adevăruri despre ceva- ce există în sine, și independent de gândirea conceptuală, dar care se reflectă în ea- tot astfel nu există reprezentare poetică a realității individuale în afara cuvintelor private ca mijloace de expresie organizate în întreguri sonore și semantic, structurate stylistic în funcție de ceva care le transcende: universal și existența omenească subliniate în conștiința artistului și reflectate într-un mod particular în limbajul poetic.

În limba artistică raportul expresie-conținut apare însă într-o altă lumină, pentru faptul că trecerea de la un semnificant la altul, adică „alegerea” expresiei, este motivată de funcția lingvistică a conținutului, care este o funcție estetică. Prin aceasta ea depășește funcția de comunicare realizată prin denotații, făcând apel la conotații, la sensurile derivate, individuale, simbolice. Svend Johansen în La notion de signe dans la glosse-matique et dans l'esthetique, în Travaux, Copenhagen, V, 1949. Spunea că prin acest fept expus mai sus se ajunge la ceea ce s-a numit instrumentalizare, adică organizarea limbii sau a elementelor irradiate din sensul denotației în vederea îndeplinirii unei intenții artistice sau estetice.

Poeme de Gabriel Dragnea

Sub pleoape-ngenuncheate

E-a doua oară când te naști timid
sub pleoapele mele
îngenuncheate în fața
noptii tulburătoare și tristă, mută
ca privirea zeilor, rănită
de timp și nemurie.
Abia acum simt cum
îmi cuprinzi în taină amintirile
cu toate brațele pe care
ți le-am dăruit de ziua nenașterii tale
din dor. Izvor de neliniști curge
de la sânul tău hrănind suflete
ce-și doresc să-ți simtă
fiorul renașterii din mine.
Cu tine mi-e teamă că mâine,
cândva, îmi vei pierde brațele
oferindu-mi în schimb
zile învăluite-n uitare și tăcere.
Plăcere mi-ai lăsat,
atât cât să vreau
să te mai naști o dată
sub pleoapele mele
îngenuncheate în fața
noptii.

Tăcerea ferestrelor

Ferestrele mele se deschid
Spre Alea Ispitelor
Unde perechi de ochi, sute
Mii, pete reci sau culori vii
Se-ntâlnesc pe trotuare
Ne-ncetat se privesc
În trup de păcat își zidesc
Emoții și plăceri trecătoare.
Pe mare nu e loc de regrete
Între valuri ce se `nalță prea sus
Sau când la apus se despart
Și împart îmbrățișări
La corăbii rătăcite și maluri.
La zaruri se pierde iubirile,
Amintirile devin prizoniere
Încătușate pe Alea Ispitelor
În trupul de păcat al orașului

Ce tot crește și cucerește
Emoții și plăceri efemere.
E-atâta tăcere la ferestrele mele...
Peste zăbrele se-mbrățișează
Florile vinovăției noastre,
În glastre nu a mai rămas
Decât aroma trandafirilor de ieri
Provocând lacrimi ferestrelor
Care ne sunt martori tăcuți,
Duhovnici sortiți să ne țină
În secret, păcatul.

Ultimii semizei

Acum știu de ce tresar
Când, rătăcit printre linii
Desenez vagoane uitate
De călători și de drum,
Roase de lacrimile cerului
Și rugina anilor,
Tulburând designul orașului.

Aici ne odihneam trupurile
Vlăguite de rugile oamenilor,
Aici ne îmbrățișam aripile
Ca-ntr-un ritual al amărăciunii
Jertfindu-ne amintirile sub un cer
Care a uitat ce este zâmbetul
Și copilăria sculptată în suflet.
Aici, între linii, înnodam
Iubirile oamenilor, păsărilor
Și le puneam pe buze sărutul
Florilor, zorilor
Și-n trup liniștea sfinților.
Doar copacii mai tresar în vis
Când își ating cu brațele-ramuri
Trupurile însemnate cu numele noastre.

Acum știu de ce tresar
Când, rătăciți între linii
Desenăm vagoane uitate,
Roase de lacrimile cerului,
Tulburând designul orașului...

Suntem ultimii semizei
Păstrători ai tăcerii
Care-am îmbătrânit
Căutându-ne doar noaptea
În găurile vechi ce vorbesc
Despre iubiri trăite pe fugă, între stații.

Două scaune

În sufletul meu există
Două scaune:
Al iubirii și al trădării.
Pe primul stai tu
Croșetând clipele
Îmbrățișând zilele
Până la nunta lui
Martie cu octombrie –
Sărbătoare a anotimpurilor,

Ce eliberează zborul
Sub aripile albatroșilor.
Încă aștept dincolo de
Perdeaua neliniștii
O bătaie de inimă,
Un trup de cais arzând
La porțile Raiului
Închiriat pentru sărbătoarea
Noastră. La fereastră
Doi fluturi își laudă
Culorile. Florile uită
Să-și închidă petalele
În noaptea cea mai lungă
În care noi nu știm
Și nici nu vrem s-adormim
Îmbrățișând despărțirea.
Uimirea încolțește în îngeri
Când pe scaun aștepți
Și tot sângeți
De dor și de frică.
Ce mică e lumea
Ce ne-ascultă glasul
Și voit ne încurcă pasul
Pe drumuri ascunse.
Pătrunse de dor ne sunt
Zărilor, împrumutate culorile...
Să nu deschidem uși frământării
Ce ne rezervă loc
Pe scaunul trădării.

Stai liniștit, don Quijote!

Seara trecută tremurai la telefon
Supărat că anul acesta
Ți-au fost furate două săptămâni
De toamnă lăsându-ți anotimpul
Fără parfum și culoare.
Ți-am spus să mai numeri o dată
Zilele și să îți amintești
Ce vise te-au cucerit...
Căror nopți le-ai stat alături
Păzindu-le liniștea!?
Ai continuat să crezi
Că mai trebuie să aștepți
În mijlocul drumului
Îmbrățișările trecătorilor.
Îmi pare rău că îți spun...
De două săptămâni
Tot ninge iar tu, nu vezi
Decât că plânge cerul
Cu lacrimi de gheață.
Cine ți-a spus ție
Că pentru a ne pătrunde
Soarele în priviri
Trebuie să încătușezi norii?
Stai liniștit!
Am vorbit cu don Miguel...
Dacă te vei rătăci în ochii
Celor care nu te văd altfel,
Te va crea din nou.

Timp, efemeritate, veșnicie

Marina Glodici

Meditând asupra timpului, am observat cât de ușor ne duc în eroare deșertăciunile acestui ritm de viață alert care ne copleșesc viețile într-un mod aproape bizar. Discutam într-o zi cu cineva despre acest lucru și mi-a mărturisit cu regret că nu mai are timp de nimic. Timpul fuge? Ne presează? Oare, el, timpul este devină pentru că, noi, oamenii, am uitat să fim liniștiți și odihniți? Observăm că, deseori, ni se pare că orele trec mai rapid decât de obicei și ne trezim că atâtea lucruri importante am omis să le facem, din cauza agitației și a grabei în care ne-a antrenat secolul vitezei ori mai bine spus, cel al accelerației. Unde ne ducem, înspre ce anume, nici nu știu poate unii dintre noi, dar ne încadrăm, vrem, nu vrem, într-o goană după vânt. Abia după ce ne oprim puțin vedem că nu era nevoie de atâta zarvă.

Am mai scris și nu e numai opinia mea ci și a unor personalități de referință, că această amprentă a efemerității a generat o superficialitate în toate domeniile sociale și particulare ale oamenilor. Relații de fațadă, vorbe frumoase sau mai puțin frumoase spuse de formă, ambiții mai mult sau mai puțin eșuate. Preocupări cu totul nedrepte ale minții ne înrobesc și ne fră-

mântă și ne obosesc până la epuizare și nu ne oprim să facem liniște în interiorul nostru pentru a auzi glasul lui Dumnezeu care spune că suntem chemați de El și că El a creat veșnicia și că din veșnicie în veșnicie El e Dumnezeuul vremurilor și ale soroacelor. El ne-a dat o poruncă să muncim șase zile și a șaptea să ne odihnim, pentru ca acest trup trecător să se poată reface, să poată da randamentul scontat. Nu mai avem timp să ne odihnim. Nu mai avem timp să ne plimbăm în natură, nu mai putem sta la o discuție liberă cu familia. De ce? E timp destul, dragii mei! Sunt veșnicii în spatele existenței noastre și înaintea noastră. Știți cine dorește să ne fure gândul veșniciei? Diavolul care pune presiune pe rasa umană pentru a-i fura șansa mântuirii prin jertfa Domnului Isus. Mântuitorul a rezolvat și problema efemerității, dând viață veșnică oricărui om care crede în ea. Eliberând, astfel, odată pentru totdeauna, de povara timpului precar și umplându-l cu bucurie pace, liniște și regenerându-l pe cel ce crede în El și născându-l din Duhul Sfânt la o viață veșnică.

Am mai vorbit de prezent, trecut, viitor. Pe unii îi preocupă numai trecutul, pe alții prezentul, iar pe alții doar viitorul. Trecutul nostru face parte din viața noastră.

Constituie istoria vieții fiecărui ins de pe pământ. Mi-a plăcut foarte mult felul de scriere concentrat al istoricilor vechiului Testament al Bibliei. Știți cum concluzionau ei o viață corectă trăită pe pământ? Ei apreciau cam așa: „acest împărat a făcut ce este bine sau a făcut ce este rău înaintea Domnului”. Știind că Dumnezeu privește din înălțimea cerurilor la fiii oamenilor, ce facem noi? Binele sau răul? Și oare care este binele și care este răul? Binele este atunci când trăiești conform principiilor cerute de Dumnezeu potrivit cu ceea ce scrie în Cartea Legilor, adică în Biblie. De ce? Doar ascultând de Creator, putem fi fericiți. El vrea fericirea noastră și nu moartea păcătoșilor. Ci întoarcerea lor la El prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Slavă numai Lui!

Nu vă pierdeți timpul cu nădejdi înșelătoare! Nu legați relații sociale bazate pe ceea ce se poate perima în timp! Căutați lucrurile veșnice precum credința, nădej-

dea și dragostea ce izvorăsc din Dumnezeu! Este liantul care adună inimi lângă inimi și le unifică în așa fel încât pot forma un singur gând și o singură simțire. Acest lucru este posibil numai dacă fiecare dintre noi în mod hotărât își predă controlul timpului vieții personale lui Dumnezeu. Abia de atunci începe să trăiască într-un timp în care absolutul și infinitul se împletesc și curg din Dumnezeu. Voi încheia cu o meditație pe care am publicat-o pe coperta volumului meu de versuri cu care am debutat ("Lacrimi stelare"): „Cine a zis ca noi, oamenii, nu avem înălțimile noastre de răcupărați ai timpului și spațiului, trăind nelimitat de ele? Noi începem într-o zi viața veșnică... numai că fiecare are o clipă a lui de început, atunci când efemeritatea moare”.

Fie ca, întregii conduceri a Fundației „Ruralia” din Pietroșița, Sfântul Crăciun și Anul Nou să vă aducă prinos de sănătate, belșug și bucurii.

La Mulți Ani!

George Ioan
Canache

În gară la Fâsâieni

Vântul sufla uscat împletind fulgi de zăpadă peste drumul șerpuitor ce ducea către gară, la al treilea cântat al cocoșilor, cei doi drumeți au plecat de la stână cu noaptea în cârcă. În chimir cel mai în vârstă dintre ei avea documentele și banii, până la plecarea trenului aveau să mai stea în compartiment cel puțin o oră. Dacă l-am fi întrebat pe badea Mitică de ce mereu cu atâta timp înainte urca în vagoane sigur ar fi răspuns simplu "taică, trenul nu ne așteaptă, noi putem aștepta". De o sută de ani de la înființarea gării din Fâsâieni, la 1 februarie 1912, capătul drumului de fier ce urca din capitală către poale de Carpați când șef de tren era chiar bunicul acestuia Petre Petrescu, respectul pentru această instituție a Căilor Ferate Române rămânea neștirbit. Pentru el, ce a plimbat oile la poalele Bucegilor cunoscând fiecare piatră, fiecare pajistă și mai ales mersul norilor care cu diferență de câteva minute se putea înșela în privința începutului ploii, nu avea decât puține certitudini într-o lume în care totul se schimbă cu o apreciabilă viteză, sigur una dintre acestea era ora de plecare a trenului. Plecase cu nepotul Marin, băiatul mijlociu al fetei lui Florica, acesta era cam la vârsta când în alte timpuri ar fi trebuit să-și satisfacă stagiul militar, era deja un cunosător al internetului și a

tot ce însemna muncă puțină și foloase cânt mai multe. Bătrânul om așezat ce încă mai credea în adevărul cuvântului scris, chiar dacă, din copilărie era deja cunoscută sintagma "minți ca o gazetă americană" el a rămas neschimbat și acolo pe vârful de munte nu uita să-și ia la săptămână un vraf de ziare pe care să le citească.

În toate discuțiile purtate adăuga apăsător, "de taică așa scrie la gazetă" a fost nedumerit în ultima perioadă când mai asculta la postul de radio câte un politician ce una spunea azi, altceva mâine iar poi-mâine în totală contradicție cu ce a spus până atunci. "Eh, spunea el atunci, tata, Dumnezeu să-l ierte, zicea: că, înainte de război se uluieră și oamenii cei mari și uitau ce promiseră de aceea cred că a venit urgia aia peste noi căci ajunseră cei mari să se comporte ca prostul satului." Dacă ar ști badea ce nepot are sigur iar da câteva de nici la bătrânețe nu l-ar uita.

- Taie urcă în tren în vagonul ăsta la clasa a II-a, eu cu banii ce mi-ai dat mă duc să cumpăr bilet.

- Du-te taică du-te, să nu uiți să plătești și locul, să nu faci ca rândul trecut când am pățit rușinea cu domnul con-

trolor.

Acum Marin nici data trecută, nici celelalte de când se tot ducea cu bătrânul la București nu plătise biletul la tren și de fiecare dată circula cu nașul, difereanța de bani o păstra el. Atunci, nu s-a înțeles la preț, controlorul acela mai nou cerea mai mult decât ceilalți și a făcut ceva tam-tam pe hol, dar după ce, de voiede nevoie ia acceptat pretențiile totul a fost bine. La liniștit și pe bătrân arătându-i două bilete pe care le avea el de doi ani și pe care nu se vedea data emiterii pe verso și totodată spunându-i că nu plătise locul și de, de aceea s-a întâmplat acea neînțelegere. Acum, de ceva timp flăcăul fuma, iar, țigările fiind scumpe trebuia și el să găsească o sursă de unde să-și asigure necesarul pentru a procura cele câteva pe fiecare zi. Odată ce a scăpat de bunic se duse la un vagon ceva mai în față și comod așezat pe o bancă iși aprinse un Kent.

Fumă liniștit fără a se grăbi căci nu trebuia să dea de bănuț sosind prea devreme că nu a cumpărat bilet. După atâtea luni de muncă la stână fiind de altfel pe-depsit după ce ratase baccalaureatul și în vară, și în toamnă, de vină fiind Alexandru în opinia lui

Marin, căci el îi spusese că are pe cineva cu care se pot aranja examenele. Bine că acum a scăpat, pentru o zi măcar prin București la en-grosiștii din piețele mari, pentru a negocia butoaiile cu brânză.

În compartiment bătrânul deja dormea dus, cu desaga pusă pe post de pernă, plecat în lumea viselor știind că trenul d-abia la răsăritul soarelui ajunge la destinație, iar oricum cam de pe la Chitila sigur se va trezi căci începe pe coridor o vânzoleală, de acolo urcând muncitorii ce fac naveta în capitală. Așezat în fața acestuia, după ce aruncă guma de mestecat din gură, se așază comod pregătit să tragă un pui de somn, molipsit de la liniștea ce cuprinsese totul nici că putea rezista ispitei. Geamurile compartimentului se aburiseră complet cei doi dormeau de ceva timp și parcă nimic nu le deranja odihna în fața gării ce era străjuită din spate de un solitar brad. Cândsoarele începu a inunda trenul, bătrânul se trezi contrariat nevăzând ți-penie de om pe hol și doar el cu nepotul în compartiment.

- M a r i n e , ►

► scoală-te taică cred că am dormit atât de mult încât, păcatele noastre, am ajuns în triaj și noi nu ne-am dat seama.

- Da de unde, zise acesta după ce a șters aburul de pe geam, suntem tot la Fâsâieni în gară.

- Da, cum taică am dormit atât, încât ne-am dus și ne-am întors fără să fi știut de noi, atâta amar de timp!?

- Imposibil, spuse acesta privind ceasul de pe telefonul mobil, este doar șapte și jumătate la ora asta trebuia să fi intrat în București!

- Ce spui, atunci cum suntem aici?

- Liniștește-te tataie, totul se rezolvă o fi plecat alt tren și noi am adormit într-unul staționat, scot laptop-ul și imediat văd când pleacă următorul... Acum, ce să facem, asta este...

- Crezi tu că jucăria aia poate să ne ajute!?

- Sigur, doar în câteva clipe și fără a pleca de aici vom afla când pleacă următorul tren.

- Păi, măi nepoate, nu era mai simplu taică să cobori și să vezi pe tăblia din sala de așteptare decât să te holbezi în parascovenia aia?

- E groasă rău de tot... trenul a fost desființat.

- ...!

- Adică nu mai pleacă niciun tren... nici acum... nici mâine... nici...

- Măi nepoate ia-ți ca-trafusele și hai în gară că asta nu-i șagă... adică-te-lea cum să fie una ca asta, așa-i că la noi în Fâsâieni nici locomotiva nu urlă - ci doar fâsâie, nici

sirena de la mină nu țipă - ci și aia fâsâie și chiar dacă peste tot ar fi tot un fâs tot nu aș crede că în atâta amar de timp în care au fost liberalii, țărăniștii, legionarii, războiul, comuniștii, și gara asta a funcționat și acum ce nu merge, ce să se fi întâmplat!?

Nepotul nevrând să supere pe bătrân tăcea chitic și care cumva să nu-și amintească de bilete să nu-i cadă supărarea pe laptopul lui, așa că, preventiv l-a ascuns în geantă. Păstrând o distanță de cel puțin trei pași în urma bunicului se îndreptă către peron.

Se năruia în mintea lui badea Mitică și ultima certitudine a vieții lui, trecuse cu mâhnire peste faptul că ziarele mint, peste faptul că cei aleși uită de promisiuni, peste faptul că din atâtea fabrici câte au fost nu a mai rămas decât ruine, peste faptul că biata țară e urgentă.

Cu ochii plini de mânie și brațele tremurând văzu implacabil un mare lacăt atârând pe clădire.

Neputicios se așeză pe o bancă, dacă nu ar fi fost nepotul ar fi plâns în hohote.

- Cum, cum măi nepoate, cum...! Aici a lucrat taica-mare, mă lua și pe mine agățat de geata lui unsuroasă în care ținea câteva chei alături de mămăliga și brânza puse de maica-mare, aici a coborât tata venit din război, aici am cunoscut-o pe bunică-ta, purta o rochie înflorată. Și, acum câtă bunăstare o fi adus gara, ține minte

ce-ți spun: gara, calea ferată, râurile și străzile sunt precum vinele unui organism ce conduc sângele, dar dacă tu începi a le tăia cât crezi că mai are viață? Doamne-Dumnezeule-Tată al nostru ceresc, nu Te-am rugat nicicând ceva, căci știam că tot ceea ce faci este bine, dar, acum Doamne iartă pe păcătosul tău Mitică ce te roagă să nu-i lași țara hăcuită, căci eu Doamne mai mult decât ea nu am nimic altceva.

Și deodată i se păru că aude o locomotivă mare albă șuiărând în gară, venea parcă neatingând

calea ferată, din vagoanele ei coborâră: tatăl lui badea Mitică și bunicul acestuia împreună cu soția lui Maria.

În acea zi clopotele au bătut în dungă, plecase și Mitică Petrescu, spuneau cunoscuții... de inimă rea.

La o săptămână copiii acestuia au înfipt o cruce puțin alături de locul unde se prăpădise, în amintirea lui badea sau în amintirea gării, căci pe acel crucifix nu scria nimic. Drepte, osoase, cele două țevi împreunate și vopsite în negru priveau drumul de fier pustiu.

Ce drepti sunt, Doamne

Gabriel Teodoroiu

Ce drepti sunt, Doamne, brazil
Precum Sfinții,
Ce sus în deal se odihnesc
Ce drepti sunt dreptii, Doamne
Precum brazil,
Ce nu-și pierd haina în vifor
Ci doar și-o reînnoiesc...

Și de Ți-aș spune, Doamne,
A mea rugă:
De nu va fi să fiu un Sfânt,
Iubite Doamne, fă-mă brad la Sihăstria
Să străjuiesc de-a pururi un mormânt!

Și de-aș fi brad, o, Doamne,
O, Doamne, eu ți-as spune cum în miez de noapte
Când clopotele plâng în Sihăstrie
Cu dangăte de lacrimi mult udate
Cum Sfinții se întorc din veșnicie, pășind încet...
Să nu trezeasca cerul.
Pe cei ce n-au murit,
Dar morți sunt, Doamne...

Și dacă, Doamne, eu nu merit asta,
Te rog din sufletu-mi străin,
Să mă faci, Doamne, de e cu puțință
Să mă faci, Doamne, un umil creștin.
Să merg la Sfinții Tăi și-a lor cruce să-mi fie stâlp
Și să mă tânuiesc.
Și-a ta iubire și vesnica povață
Să-mi fie CREZ și CRUCE și să mă mântuiesc.

Octavian Mihalcea

Fiorul înstrăinării, sublimat, poate atinge notabile virtuți lirice, ciclul metamorfozelor încercând să patrundă mistere încă neexplo-rate. În această zonă se situează Mircea Petean cu volumul bilingv româno-albanez Clopotele Învierii (Rozafa, Prishtina, 2012), inspirata traducere fiind realizată de poetul Baki Ymeri.

Multiplele antropomorfizări dau forță întregului proces al (re)adaptării la un mediu adeseori opri-mant: parterul e surdo-mut/ etajul întâi șușotește/ răgăie satisfăcut/ etajul doi e indignat/ fredonează arii mândioase din opere/ etajul trei bombăne/ are un dinte contra copiilor/ etajul patru râde dez-mățat/ apelează și la mijloace electronice/ etajul cinci e locuit de îngeri/ tobele și trompetele lor vestesc pieirea lumii/ etajul șase scrie poeme ironico-sarcastice/ își închipuie că face cea mai mare gălăgie (BLOC). Avem impresia că după fiecare colț pândesc abstracte entități din aria maleficului: nimicul nebunie circ scandal (PORȚI), ca o maculantă

împovărare a parcursu-lui cotidian. Mircea Petean sondează cu asiduitate și teritoriul crepuscular al ruralității, acolo unde contingenta e marcată de înfrigurări decisive. Mediul acvatic generează pluralitatea revoltelor ce pot, măcar temporar, da iluzia schimbării esențiale: fără să vadă marea o bănuiește/ năvălitoare nispuri și scoici corăbii/ pierdute și alge și ierburi seminții uitate și cai/ și stele de mare tot atâtea/ inutile dopuri de sticlă// "ucide rostogolirea de bulgări/ informă ca un baraj crăpat în mii de puncte" (SENTIMENTUL PUTERII). Lumina e supusă unor hiper-expresioniste materializări abisale, poate primite în dar odată, la început, pierdute din vedere sau poate oculate: nu i se cunosc rădăcini/ poate nici nu le are/ dar cren-gile lui au prelungiri în formă de gheare/ (păsări rânite troznesc – omizi de sânge pe luciul frunzelor)// un anume pescar a văzut astfel farul/ prin care țărnușul clipea (COPACUL STERP). Estetizările au culoarea incandescentei "în răspăr", fluiditate din inima neantului. Violetul baco-vian alintă ființa carnivoră a florilor, pe sub ample ceruri liliachii

deschise viselor încă ne-unificate. Poezia lui Mircea Petean reconstituie oniric aventura umbrelor în căutarea primelor scântei. Coordonatele spațio-temporale creează iluzia evanescenței, a pașilor aflați la început de cale, împreună cu o solitudine aproape posesă: singurătatea unui sfârșit de mileniu/ trebuie să înceapă cu o fâ-neată vineție/ un iaz și un greier orb/ visând să rupă liniștea// singurătatea unui început de mileniu/ începe cu un stol de corbi în zbor planat/ peste toate acestea (SFÂRȘIT). În mijlocul circumstanțelor nefavorabile, cu apăsător iz absurd, se manifestă lăudabila atitudine de a rezista, refuzând astfel facila tentație a risipirii. Persistă idealul simplității elocvente: lumina și vântul zvântă ochii lăcră-mioarelor/ în aer sfârâie lumânări și cântece de păsări (METAMORFOZE), în imensitatea oceanului angoasant al contingentei ce își pune constant amprenta pe suflute: să iei capul din gât îți vine/ să dai cu el după o coadă de câine (DE PIERDERE). Drept consecință, se impune incontestabilul gest al revoltei pe fondul unui mediu iluzoriu care amână mereu "marea

Mircea Petean

plecare" către Ideal. Nostalgia copilăriei revine periodic, liman pierdut și regăsit, veșnic reper: navigai/ o!/ ce mai navigai// pe o corabie desigur/ corabia viselor tale// pe marea cea mare/ cât un lighean/ și oamenii/ ei!/ îmbătrâ-neau anume/ să îți câș-tige prietenia (COPILĂRIE). Peste toate, picas-sian, pericolul năruirii planează deasupra celor trăitoare: sita somnului cerne/ praf de piper în ureche// poemul/ e tă-cerea/ care se opune/ timpanelor/ care zbâr-nâie (ÎN SOMN).

Prin vuietul mării moarte (LECȚIA DE ANATOMIE) ne confruntăm cu dualitatea lumescă, ceea ce determină consistente doze de negativitate. Între pământ și cer este desfășurat, câteodată chiar la nivelul procesiunii, drumul meandric spre depășirea aparențelor. Această luptă presupune o copleșitoare intensitate a trăirii, obstacole și suferință, temeri profunde. Persistă totuși speranța în inefabilul universului întrerupt de un cal alb/ chagallian trecând (LINIE ÎNTRERUPTĂ).

Ion Cristofor

Datorită invitației pe care mi-a făcut-o prozatorul G. Mosari, aveam să călătoresc o săptămână în Țara Sfântă, să mă bucur de ospitalitatea prietenilor mei scriitori din această țară miraculoasă. Am văzut acolo multe lucruri și locuri frumoase, dar poate că nimic nu se compară cu întâlnirea cu Ein Hodul lui Marcel Iancu. Pe la mijlocul săptămânii petrecute acolo, am fost predat, cu acte în regulă, de minunata familie Madeleine și Sergiu Davidsohn (de la Haifa), în grija doamnei Liana Saxone-Horodi și a domnului inginer Mirel Horodi. Împreună ne vom deplasa la Ein Hod, un pitoresc sat al artiștilor, unde reputata pictoriță de origine română și a deschis o amplă expoziție. La Ein Hod funcționează un fabulos muzeu Dada-Marcel Iancu. Casa în care a locuit marele arhitect și pictor Marcel Iancu e situată în apropierea muzeului, pe care-l vizitam imediat după sosire. E un muzeu nu foarte mare, dar plin de surprize și de prezențe românești, căci posedă și reproduceri după portretele pe care Marcel Iancu le a făcut scriitorilor români.

O încântare e și expoziția de maturitate a doamnei Liana Saxone-Horodi. Nu am numărat tablourile, dar e vorba de o expoziție amplă, cu pânze de mari dimensiuni. Am fost pur și simplu cucerit de lucrările

Pictorița Liana Saxone-Horodi

Liana Saxone-Horodi și ing. Mirel Horodi, în fața unuia din splendidele tablouri ale pictoriței

acestei eleve a pictorului Rudolf Schweitzer Cumpăna. Liana Saxone Horodi se dovedește un excepțional pictor al peisajului arid al Israelului, al pietrei și arborilor dramatic contorsionați. Citesc în aceste peisaje austere, viu colorate, pline de prospețime, ceva esențial, abia ghicit din destinul acestei ființe sensibile, în care intuiesc că e ascunsă o energie vulcanică. Sunt cucerit, deopotrivă, de înțelepciunea și calmul domnului Mirel, soțul pictoriței, aparent un caracter opus. Îl știam din câteva articole citite prin publicațiile de limbă română pe care le am primit, din când în când, din Israel. Formează împreună o admirabilă pereche, artistul sensibil și inginerul dovedind că uneori contrariile fac casă bună. La fel se întâmplă și în pictura doamnei Liana Saxone Horodi, construită adeseori din con-

traste puternice, cu accente dramatice, expresioniste.

Din lumea colorată a marii artiste nu lipsesc nici câteva peisaje românești, pline de nostalgie. După cum, rețin privirea și peisajele tipic arăbești, pline de culoare și de pitoresc oriental. De un farmec aparte se bucură și portretele pictoriței, căreia îi place să pătrundă dincolo de aparențele figurii umane, să scruteze psihologii și caractere, portretizând adeseori oameni umili, situați la periferia societății și a orașelor. Îmi spun că ar fi necesară organizarea unei retrospective în România a acestui mare artist format aici, la noi, care și-a desăvârșit arta în Israel.

La aniversarea a 50 de ani de activitate, eleva lui Rudolf Schweitzer-Cumpăna se dovedește un mare, inepuizabil pictor, care s-a reinventat mereu. Unele tablouri

prezintă o certă atracție față de expresioniști, prin atitudinea de unificare a culorii cu forma, prin interacțiunea dinamică a planurilor de culoare. Dar aceasta e doar una din tendințele picturii Liane Saxone-Horodi, temele inspirației ei fiind diverse și divergente adeseori. Arta ei nu e lipsită de tentația abstractizării și a decorativului, unele naturi statice fermecându-ne pur și simplu.

Natura complexă a picturii sale derivă din constituția dinamică a personalității Liane Saxone-Horodi, care se simte în largul ei atât în cadrul unor interioare casnice, cât și în peisajele extrem de dinamice și spiritualizate ale Țării Sfinte. Mi-au reținut atenția mai ales peisajele tipic israeliene, în care măslinul pare să se constituie ca simbol central al inspirației sale, dar și ca un motiv central al istoriei unui popor care a știut să supraviețuiască în cele mai vitrege condiții. Impresionează căldura cu care pictorița își îmbrățișează temele, indiferent că pictează o piață arăbească sau un colț de gospodărie românească. Umană și generoasă, sensibilitatea ei „face culorile să cânte”, spre a relua expresia lui Marcel Iancu. Indiscutabil, Liana Saxone-Horodi este unul din marii artiști plastici pe care muzeele românești trebuie, în sfârșit, să îl descopere în toată splendoarea artei sale.

**Ligia-Gabriela
Janik**

Coșul cu colinde

„Hristos S-a născut!” a răsunat pe scena Casei de Cultură din Trossingen - Germania, sub genericul „Coșul cu colinde.”

În seara zilei de 7 decembrie 2013 a avut cel mai mare eveniment cultural și spiritual din ultimii ani pentru comunitățile române din Germania. Spectacolul religios, dedicat sărbătorilor de iarnă, a fost organizat de Centrul Creștin Eklesia din Trossingen, condus de pastorul Kornelius-Birle – Krumbacher, care a avut un salut de bun venit pentru toți oaspeții sosiți la concert. Liderul corului bărbătesc, pastorul Croitorul Virgil, din Stuttgart, a salutat de asemenea cu multa căldură și dragoste pe toți cei prezenți în sală.

Sute de români, nemți, maghiari și ruși s-au îndreptat spre Casa de Cultură pentru a-și stinge dorul de țară, dar și setea spirituală a sufletului, unindu-și vocile cu ale îngerilor și păstorilor din câmpie. A fost un moment sublim, de cinstire a Celui ce S-a născut în ieslea din Bethleem.

S-au intonat imnuri în cinstea Pruncului Isus, Cel care a coborât din Slava-i cerească să se nască umil într-o iesle simplă. Doar vitele din grajd îl încălzeau cu suflarea lor. Un moment unic, solemn, l-a reprezentat deschiderea programului, când toți cei aproximativ 800 de participanți, indiferent de țară și naționalitate, și-au unit inimile cu inima de Tată a lui Dumnezeu, rostind binecunoscuta

rugăciune „Tatăl nostru.” Mare a fost bucuria când primul colind a răsunat din pieptul tuturor celor prezenți în sală, unindu-și vocea cu cea a colindătorilor. Astfel, cântăreți vestiți din diaspora, plecați de multi ani din țară, au încântat sufletul ascultătorilor prin colindele duioase, aprinzând în inimi dorul după locurile natale.

Lacrimi de dor, dar și de fericire, se vedeau pe fețele multor ascultători, dând de înțeles că nimic nu e mai trist și apăsător

decât dorul de țară. Și acest dor care apasă inimile celor plecați, se evidențiază tot mai mult în preajma Sărbătorilor de iarnă. Pe scena Casei de Cultură a urcat vestitul cântăreț Nicu Wagner, o personalitate importantă în comunitatea română din München. Plecat, de asemenea, de foarte multi ani din România. La fel ca el, mulți cântăreți ca Ligia Bodea, Lidia Părăuan, Ramona Vas, Mariana Demeter și mulți soliști instrumentiști au colindat spre bu-

curia sufletului nostru și spre slava Pruncului Isus, bucurându-se de venirea Lui pe lume. Fanfara formată din grupul reunit Trossingen-Frankfurt și Belgia, a făcut să tresare inimile și glasurile celor prezenți. De asemenea, Ansamblul orchestral Dück a încântat audiența cu frumoase colinzi. Comunitățile române din Germania, Elveția, Franța, Belgia și România au fost reprezentate prin grupuri de cântăreți, prin corurile unite și corurile bărbătești, făcând să răsună colinzi în limba română și germană. Un ambient armonios și înduioșător a fost creat prin unirea glasurilor corului de copii, care au răsunat cu putere în sala cu cea mai bună acustică din Germania. Scena sălii a fost neîncăpătoare pentru grupurile de copii de diferite vârste, din Trossingen, uniți cu corurile de adulți din Trossingen, Stuttgart și Bergamo-Italia. Acest eveniment înălțător va rămâne viu în istoria orașului Trossingen, unde comunitatea română, caracterizată prin traiul în armonie și pace, este apreciată de către autoritățile orașului.

Vestirea nașterii Mântuitorului a răsunat cu putere în această seară, aducând mulțumire în suflet, dar totodată amintindu-ne că într-o seară ca aceasta, în ieslea din Bethleem, Domnul Isus a coborât din Ceruri. A venit printre noi și a ►

Școala Valea Voievozilor la Ziua Națională a României

Lucian Constantin

În contextul emulației generale de anul acesta, și elevii școlii din localitatea Valea Voievozilor, de lângă Târgoviște, au sărbătorit cel mai important moment socio-istoric și cultural al anului: 1 Decembrie - Ziua Națională a României. Desfășurarea evenimentului, derulat într-o atmosferă de reală sărbătoare pentru toți cei prezenți a fost organizat și moderat de către tinerele învățătoare Mareș Roxana, Chivu Marinela, Toma Olivia, Tauciu Elena și Voicu-

lescu Ionela.

Sub îndrumarea acestora, elevii au susținut un vibrant program artistic, care a inclus, printre altele, intonarea unor cunoscute și înălțătoare cântece (Treceți batalioane române Carpații,

Pui de lei, Noi suntem Români), au recitat poezii și au interpretat scene artistice tematice, bucurându-se de aprecierea publicului prezent.

În încheierea evenimentului, domnul maior

Vâlvoi Aurel, de la UM 02492 Teiș, a prezentat lucrarea „Rolul și misiunile Armatei Române în Afganistan” și a recitat, spre încântarea ascultătorilor, poemul „Eroul”, de Nicolae Vulvanici.

Punctul final al aniversării l-a constituit intonarea imnului național „Deșteaptă-te, române!”, ocazie cu care elevii artiști au primit însemne cu tricolorul țării.

„La Mulți Ani, România!”

„La Mulți Ani, Școala Valea Voievozilor!”

▶ trăit ca și noi, învățându-ne cum să trăim frumos, iubind și cinstind pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. Prin jertfa Sa pe cruce, El a ispășit vina păcatului nostru și S-a înălțat apoi la Tatăl, sa ne pregătească un loc. Caci acolo unde este El, să fim și noi.

De Sărbători, fiecare dintre noi încearcă să fie mai bun, mai iubitor, mai răbdător și iertător. Însă scopul lui Dumnezeu pentru Creația Sa este ca fiecare clipă a vieții noastre să fie trăită la standardele înalte pe care ni le cere Sfânta Scriptură. Domnul Isus, prin venirea Lui în lume și răstignirea Sa pe cruce, ne-a făcut frați ai Lui și fii ai lui Dumnezeu. Să lăsăm deci

Steaua Sfântă de la Betleem să strălucească în viața noastră și să-L primim pe Fiul lui Dumnezeu să se nască cu adevărat în inima noastră. Deși s-a născut în Ierusalim acum 2000 de ani, El trăiește, se află la dreapta Tatălui și are puterea să ierte păcatul din viața noastră, să alunge sărăcia și întunericul din sufletul nostru, făcându-ne asemenea Lui. A venit să salveze creația Sa de la moartea veșnică, ca în ziua mult așteptată să fim împreună cu el pe norii cerului.

Mare mi-a fost surpriza și bucuria când pe holul Casei de Cultura am întâlnit mulți cunoscuți și prieteni, dar o bucurie deosebită a fost când am întâlnit familia

Meiroș Marian și Onorina împreună cu cei cinci copii frumoși ai lor. Familie venită din Brăila și pe ai cărei membri nu i mai văzusem de aproximativ 18 ani. Am depănat amintiri de acasă, astâmpărându-ne dorul după cei dragi rămași în România. După sfârșitul programului artistic, seara a continuat în aceeași armonie tradițională în jurul miilor de sarmale, cozonaci și prăjituri de casă, pregătite de gospodinele gazdă. Dumnezeu sa răsplătească și să binecuvânteze osteneala lor, pe aceste ființe minunate, care de fiecare dată, cu dragoste, întâmpină oaspeții veniți de departe. Fie ca de acest Crăciun, Domnul Isus să se nască în inimile fiecăruia, aducând pace, bucurie, ier-

tare, iubire și o viață mai bună în fiecare casă și inimă de român! Colindul „S-a născut pe Pământ un Mântuitor” să răsună în inimile noastre, slăvind pe Domnul Slavei împreună cu păstorii și îngerii din ceruri. Ca și Magii de la Răsărit, venim și ne închinăm cu bucurie Pruncului din Betleem și să-i aducem inima noastră ca dar înaintea Lui.

Sărbători binecuvântate și fericite tuturor românilor, oriunde s-ar afla, de aici, din Trossingen. Iar de Crăciun, la ceasul nașterii, să ne unim vocile în colind frumos să-l laudăm pe Domnul Vieții care ne-a adus iertarea și mântuirea în dar.

Sărbători Fericite tuturor românilor de pretutindeni!

Ion C. Ștefan

Reverberații pe treptele timpului

Am publicat de curând, la editura Arefeana, pe care o conduc de peste 15 ani, depășind numărul de 250 de titluri tipărite până în prezent, o carte atipică, nu doar pentru activitatea noastră editorială, ci poate chiar pentru oricare unitate similară din țară. E vorba despre volumul antologic de versuri al doamnei Florica Gh. Ceapoiu, intitulat „Reverberații pe treptele cuvântului”. Titlul cărții mi se pare o metaforă reușită și, modificându-i un singur cuvânt, l-am atribuit și articolului meu: „Reverberații pe treptele timpului”, fiind vorba, de fapt, de același succes poetic ascendent, în cei zece ani de activitate literară ai autoarei, de afirmare poetică în cele nouă cărți ale sale, tipărite până acum, la editurile: Tritonic („Melodii din taina serii”, 2004), Perpessicius („Gând ascuns printre oglinzi”, 2005; „Dintr-un timp al regăsirii”, 2007), Semne („Aur și ivoriu”, 2009; „La izvorul neuitării”, 2010), Rawex Coms („Muguri de lumină / Muguri drite”, ediție bilingvă română-albaneză, 2011; „Raza de lună”, 2012; „La ospățul zorilor”, 2012) și Arefeana („Printre crini și albe turnuri”, 2008).

Din fiecare volum care a văzut lumina zilei și s-a bucurat de aprecieri și laude succesive, autoarea a ales câteva poezii, care i s-au părut mai frumoase și reprezentative și, abia după calitatea demonstrată a poeziilor sale, a adăugat păreri critice ale diferiților comentatori, poeți și critici literari

de frunte, exprimate în prefețe și postfețe de carte, ori în articole publicate în diferite reviste culturale și cotidiene din capitală și din țară, însumând astfel peste 60 recenzii, semnate de: Ion Rotaru, Radu Cârneli, Florentin Popescu, Aureliu Goci, Florin Costinescu, Tudor Oprea, Nicolae Dragoș, Victoria Milescu, Horia Gârbea, Constanța Buzea, George Șovu, Petru Demetru Popescu, Geo Călugăru, Marcel Crihană, Eugen Cojocaru, Mihai Antonescu, Victor Sterom, Lucian Gruia, Gheorghe Marin și alții.

Astfel, avem o viziune globală, rotundă, reprezentativă și convingătoare asupra perseverenței, talentului și măiestriei artistice ale autoarei.

Concepția cărții nu-mi aparține, este pe de-a întregul a autoarei, dar am acceptat-o fiindcă am înțeles-o prea bine și mi s-a părut concludentă. Deosebite, mi s-a părut interesantă această formă de document literar, care ordonează în timp fapte și împliniri.

Ce a vrut Florica Gh. Ceapoiu să demonstreze prin acest volum de aproape 250 de pagini? Faptul că domnia sa există! Exista și înainte, într-un anume fel, de la naștere până acum vreo zece ani, când a început să scrie versuri – exista doar în planul trăirii fizice, ca ființă biologică, dar prin aceste cărți, în chipul cel

mai firesc, s-a produs mutația în planul existenței prin creație și astfel ea își afirmă prezența ca ființă spirituală, artistică, în peisajul poeziei românești.

Deoarece m-au impresionat de la început talentul nativ al Floricăi Gh. Ceapoiu, dârzenia sa în studierea temeinică a prozodiei clasice și lecturile bogate, i-am urmărit atent evoluția în toți acești ani de activitate literară și, pe cât mi-a stat în putere, am sprijinit-o cu sinceritate și prietenie, iar acum nu intenționez să mă limitez doar la această enumerare a personalităților literare care au scris despre cărțile sale, ci vreau să vă conving de aptitudinile sale de creator, prin câteva citate culese din volumul „Reverberații pe treptele cuvântului”.

„Ceea ce impresionează în primul rând la lectura textelor lirice ale doamnei Florica Gh. Ceapoiu este o anume ușurință cu care autoarea abordează – evident, încercând să le dea strai poetic pe măsură – aproape toate temele literare, de azi și de totdeauna: destinul uman, iubirea, meditația asupra condiției individului, înțelegerea naturii și a cosmosului, credința în Dumnezeu și în puterea Cuvântului, refugiul în spațiul mirific (și totodată de o puritate absolută) al creației, văzute ca unic loc al sincerității totale”, minunate cuvinte exprimate de poetul și critical literar

Florentin Popescu, personalitate marcantă a literaturii noastre contemporane („Poezia ca remediu tămăduitor la problemele vieții”, p. 235).

Încă de la apariția primelor volume de poezii ale Floricăi Gh. Ceapoiu, prin anii 2004-2005, profesorul Augustin Macarie sublinia faptul că: „Fără să țină să ilustreze toate (și ca la carte!) speciile literare ale genului liric, vădit impregnate cu numeroase accente de meditație, talentată poetă, reflexivă prin excelență, ne oferă pasteluri, elegii, rapsodii, romanțe, meditații, arte poetice... În stil popular, vioi și luminos, sunt surprinse datini vechi, se țin versuri frumoase, sunt puse în mișcare ritmul și rima, ne înseninează umorul și ne pomenim în universul poeziei și al poezilor” („Florica Gh. Ceapoiu <<cântă inspirat / Din ce-a fost și n-a uitat>>, sfidând <<autorlâcul>>”, pp. 51, 52).

Dar Florica Gh. Ceapoiu nu s-a oprit aici, ci, dovedindu-se „o remarcabilă împlinitoare de frumos”, încercând să „adâncească adâncul”, a abordat cu măiestrie formele fixe de poezie: sonet, rondel, pantum și triolet. Și în aceste creații „Temele în

► care se afundă, ca într-un extaz, poeta sunt cele ale tuturor (trăirea, iubirea, trecearea) din ele făcându-și drum de putere «către netrecere». Se realizează astfel o anume trăinicie a vieții, «o împlinire în esențialitatea acesteia prin iubire», sentiment primordial, care crează, dăinuie, statornicește. Este, incontestabil, o „poetă de stirpe aleasă, așezându-se cu drept deplin în rândul celor mai consecvenți sonetiști din noile generații, contribuind prin creația-i lirică la revigorarea genului, la sublimitatea acestuia, motiv pentru care figurează deja în *Antologia Sonetului Românesc*” și am considerat potrivit să-l citez aici pe domnul Radu Cârneli, marele maestru al sonetului românesc („La o reînflorire a Poeziei”, pp. 138, 139).

Iată, drept argument într-o susținere a afirmației că ne aflăm în fața unei autoare ale cărei înzestrări într-un lirism merită atenția comentatorului de poezie, o definiție a sonetului prin sonet, o veritabilă artă poetică: „Sonetul meu a devenit destin, / Mă trage după el cum valul mării; / Ascunde-n vers speranța neuitării / Și crezul meu în ajutor divin. // Când ne-ntâlnim în pragul înserării, / Bătrân subtil, de-nțelepciune plin, / Tot traversând al vremilor declin, / Își poartă mândru roba ne-mpăcării. // Îmi e prieten și tovarăș sfânt, / Împart cu el plătându-mi existență, / Atât cât e posibil pe pământ, // Înnoibilând a timpului cadență. / Din rădăcini puternice-n cuvânt, / Trăiesc slăvind

sublima lui esență” („Sonetul meu”, p. 107).

„Convenindu-i de minune disciplina, adică rigoarea prozodică, altfel spus, supunerea materiei lirice, care de multe ori pare de nestăpânit, poeta reușește, folosind clapa sonetului, o muzică a sentimentelor și a stărilor existențiale, uneori mai puternică, alteori mai difuză. Mărturisind că sonetul i-a devenit «destin», ea îl folosește pentru a sonda diverse teritorii, cum ar fi cele ale adevărului, ale spiritului uman, ale certitudinii și incertitudinii, ale gândului mereu iscoditor etc. Scrierea unui sonet anunță scrierea următorului, există o legătură între diversele titluri, un fluid, parcă, traversându-le pe toate. Aș spune că toate reprezintă o singură respirație”, susține cu convingere poetul Florin Costinescu („La porțile poeziei”, p. 208).

Ceea ce i se reproșă Floricăi Gh. Ceapoiu, era faptul că în creația sa cultiva cu predilecție tocmai aceste forme fixe de poezie, acum într-o lume a exprimării moderne. Receptivă la aceste observații, în volumele „La izvorul neuitării”, „Muguri de lumină” și „La ospățul zorilor”, „propune o poezie, formal, mai puțin disciplinată, dar la fel de atent condusă pe firul unor idei sau trăiri, tăinuind semnificații ce țin de frumusețea, formele și noblețea exprimării poetice. Autoarea nu dorește să fie ostentativă în expresie, nu urmărește să șocheze lingvistic, lucru atât de des întâlnit în lirica «năbădăioasă» de azi, care face deliciul unei părți a criticii

literare juvenile actuale. Oarecum în contra curentului, al celui de masacrare a cuvântului în «numele originalității», ea își propune, în schimb, să contribuie la desăvârșirea lui, în sensul ca acesta să devină mai încăpător, participând la realizarea, prin poezie, a unei cupole a armoniei, ceea ce reprezintă, desigur, un ideal aflat sub semnul perenității” și aici l-am citat tot pe Florin Costinescu („La porțile poeziei”, p. 209).

„Plurivalent ofertantă prin formula personală deschisă unui neoclasicism apolinic, al armoniei și echilibrului în percepția și exprimarea lumii, creația doamnei Florica Gh. Ceapoiu își asumă și nuanțează o amprentă tipologică și o notă de certă originalitate prin preluarea și resemnificarea principiilor morale și religioase... Comparativ cu volumele anterioare, deși, în esență, poezia dnei Florica Gh. Ceapoiu și-a perpetuat structura și distincțiile fundamentale, cartea «La izvorul neuitării», marchează un nou accent de reflexivitate și autocomentariu, ceea ce denotă un efort de sincronizare și aderență la formele cele mai actuale ale lirismului. Cred că pot să afirm că aceste noi formule și noi teme nu intră în contradicție cu mărturia de credință clasicistă, caracteristică autoarei și nici cu eflorescențele de religiozitate admise”, aflăm de la criticul literar Aureliu Goci („Maturitatea și seninătatea actului de creație”, p. 188).

Poemul „La izvorul neuitării” (p. 182), care are și calitatea de artă poetică, subliniind încă o dată des-

cendența clasică a autoarei, pune față în față muntele și firul de nisip ca două elemente ce își dispută spațiul eternității: „Muntele / dizlocat de murmurul pârâului, / prăbușit de vuietul cascadei / și măcinat de triumful zăpezii / devine cu timpul / nisip lunecos / în trupul clepsidrei / și secundă amăgitoare / în sufletul unui biet însingurat, / ce visează / să-i escaladeze tăcerea / pentru a și-o face / solia spunerii / la izvorul neuitării”. Puternica metaforă a firului de nisip este încă o demonstrație că între simțămintele poetei și forma modernă de exprimare s-a realizat o perfectă armonie.

În încheiere, îl voi cita încă o dată pe Florentin Popescu, poetul cu care sunt întrutotul de acord: „Când nostalgică și meditativă în fața trecerii timpului (cel care acoperă cu regrete iubiri trecute și inocențe pierdute), când revoltată pe condiția sa de creator (care nu poate schimba lumea, spre a o face mai bună și mai sensibilă), când optimisă și încrezătoare în forța cuvântului și versului care i-ar putea aduce un strop de nemurire, doamna Florica Gh. Ceapoiu își cultivă propriu-i spațiu liric cu decență, cu plăcere, temeinic și tenace. Și de aceea cred că și poemele adunate între copertile volumului de față pot fi considerate încă un pas important către consolidarea unui drum poetic original, demn de a fi urmărit îndeaproape de către noi ceilalți, cititorii domniei sale” („Poezia ca remediu tămăduitor la problemele vieții”, p. 237).

Elena Buică

Dragostea de țară e mai mai aprinsă în pieptul celor care ne ducem traiul pe pământul înstrăinării. Ziua noastră națională, 1 Decembrie, altfel o trăim când suntem departe țară. În această zi ne amintim mai ales de cele bune, de împlinirile adunate în cununi de frumuseți, căci, harul Domnului, avem destule și de tot felul. Așa se cuvine, fiindcă e zi de mare sărbătoare. Neîmplinirile sau faptele rău-făcătorilor le lăsam departe, să nu se apropie de noi în această sfântă zi.

Plină de sfințenie, de curățenie ca după ungera cu mir, a fost întâlni-

Ziua României la Toronto

rea românilor la Toronto pentru a sărbători această zi. Celebrarea zilei naționale a României la Toronto organizată de Doamna Consul General Antonella Marinescu și Domnul Marin Marinescu, a avut loc în spațioasa sală a Centru-ului Cultural Japonez din Canada, căci spre regretul nostru profund, noi, românii, nu avem în stăpânire un asemenea centru, oricât am insistat bătând la uși închise. Și pentru că nu se găsesc fonduri și noi trăim mai mult împrăștiați, când avem prilejul unor întâlniri, frățietatea își aude glasul mai puternic. Ne-am bucurat din toată inima la această întâlnire organizată fără cusur. Am trăit momente frumoase, așa cum era de așteptat la o astfel de ce-

remonie: imnul național al României, dar și al Canadei, fiindcă așa se cuvine, cuvântări pline bine cumpănite, cântece și dansuri populare românești în frumoasele noastre costume... Am închinat un pahar de vin pentru prosperitatea țării și am apreciat gustoasele noastre bucate românești. Pe lângă mesele cu bucate, se afla și o masă cu ziarele în limba română, oglinda vieții românilor canadieni, căci nu putea lipsi de la o astfel de zi însemnată, nici hrana sufletului oferită de publicații. În grupuri care se organizau și se reorganizau ca într-o țesătură vie, oameni frumoși, romanii nostri, chiar dacă se aflau în baston, zâmbeau cu lumina pe față și cu speranța de mai bine

pentru zilele care vor veni, schimbând păreri, făcând cu bucurie cunoștințe noi, schimbând adrese de email, numere de telefoane, spunând câte o gluma, veselindu-se de Bulă și el strecurat printre bancurile actuale, amintindu-ne de vremea când forma deliciul nostru deosebit. Atmosfera încărcată de bună dispoziție ce-ți transmitea revigorarea cu aer bun românesc te ducea cu gândul la țărâmul din care fiecare ființă s-a înălțat, a sorbit aerul și apa pe care acum le poartă în cutele adânci ale inimii. Cred că fiecare a zis, fie cu glas tare, fie numai cu glasul inimii: Să ne trăiești, scumpă Românie, te iubim, te prețuim, oricâte răni îți este dat să porți și îți urăm să înflorești în anii care vin și să ajungi la locul de glorie așa cum ai fost, o Românie cu o anume culoare și o individualitate remarcabilă între celelate țări ale lumii!

URĂM TUTUROR COLABORATORILOR NOȘTRI, DIN ȚARĂ ȘI DIN STRĂINĂTATE, UN CRĂCIUN FERICIT, UN AN NOU CU SĂNĂTATE, PACE ȘI NOROC ÎN TOATE. LA MULȚI ANI!

MULȚUMIM CONDUCERII CONSILIULUI JUDEȚEAN DÂMBOVIȚA ȘI AL CENTRULUI JUDEȚEAN DE CULTURĂ DÂMBOVIȚA PENTRU SPRIJINUL ACORDAT, URÂNDU-LE SĂRĂBĂTORI FERICITE ȘI UN AN NOU CU SUCESE ȘI ÎMPLINIRI PERSONALE ȘI PROFESIONALE. LA MULȚI ANI!

FUNDAȚIA CULTURALĂ
IDEEA EUROPEANĂ

PRIMĂRIA
SECTOR 2, BUCUREȘTI

GALA PREMIILOR

Contemporanul fondat în 1881

Într-o atmosferă distinsă, cu invitați aleși, alături de vechi prieteni, colaboratori, lectori fideli ai revistei și membri ai „tribului” Conte, romancierul Nicolae Breban, poeta Aura Christi, Mircea Dumitrescu și domnul Primar Neculai Onțanu au decernat luni, 09 decembrie, ora 18.00, următoarele premii:

Premiul de Excelență pentru
documentarul și cartea
„Memorialul durerii”
(vol. I-II)

Lucia Hossu-Longin

Premiul de Excelență
în cultură

Angela Martin

Premiul pentru jurnalism de
înalt profesionalism și
onestitate civică

Cornel Nistorescu

Premiul de Excelență pentru
excepțională operă de critic,
istoric literar și editor

Eugen Simion

Premiul pentru sprijinirea
valorilor de vârf
ale culturii naționale

**Domnului Primar
Neculai Onțanu**

Printre invitații Galei Premiilor revistei Contemporanul figurează personalități de prim rang ale culturii române: Augustin Buzura, Angela Martin, Mircea Martin, Eugen Simion, Ion Ianoși, Janina Ianoși, Călin Căliman, Gabriel Andreescu, Maya Simionescu, Sorin Ilieșiu, Liviu Ioan Stoiciu, Silvia Radu, Lucia Hossu Longin, Dan Necșulea, Mihai Gâdea, Vladimir Epstein, Dana Duma, Adrian Ursu, Nicolae Iliescu, Lucian Chișu, Ioan Cristescu, Cornel Nistorescu, Sorin Roșca Stănescu, Paul Cernat, Bianca Burța-Cernat.

Eveniment organizat în colaborare cu Primăria Sector 2 București

Premiile Societății Scriitorilor Târgovișteni

Sâmbătă, 15 decembrie 2013, a avut loc ultima ședință din an a Societății Scriitorilor Târgovișteni, ocazie cu care s-a trecut în revistă activitatea Societății în anul ce se încheie și s-au stabilit unele repere din activitatea anului viitor.

De asemenea, s-a dat citire listei cu premiile acordate pentru cărți apărute în anul 2012, stabilite de un juriu format din scriitorii (membri ai Consiliului Director al S.S.T.) George Coandă, Victor Petrescu, Vali Nițu, Ion Mărculescu, Corin Bianu, Florea Turiac (membri) și Mihai Stan (secretarul juriului):

1. Premiul Mircea Horia Simionescu pentru roman – George Toma Veseliu pentru trilogia Colonia (Sărutul copacilor; Noi exilați la Pontul Euxin; Moartea unui președinte)

2. Premiul Mircea Horia Simionescu pentru roman – Ex equo – Ecaterina Chiriță-Bazilescu pentru Paradisul cenușiu

3. Premiul Alexandru Vlașă pentru proză scurtă – Iulian Moreanu (Gheorghe Ciocodică) pentru Cerbul însetat

4. Premiul Radu Petrescu pentru memorialistică – Barbu Cioculescu pentru Amintirile unui uituc. Exerciții de memorialistică

5. Premiul Alexandru Vasilescu pentru istorie – Dan Gîju pentru Istoria presei militare

6. Premiul Alexandru George pentru critică literară – Nicolae Ionel pentru Scriitori târgovișteni

7. Premiul Alexandru Ciocănescu pentru traduceri – Miroslava Metleeva pentru Constantin Noica. Șase maladii ale spiritului contemporan

8. Premiul Dan Simonescu pentru bibliologie – Gheorghe Buluță, Victor Petrescu, Mihail-Octavian Sachelarie pentru Biblioteca XXI. Management & Marketing

9. Premiul Udriște Năsturel pentru istoria culturii târgoviștene – Agnes Erich pentru Târgoviște centru tipografic european

10. Premiul Costache Olăreanu pentru eseu – Margareta Bineață pentru Cărți și autori de azi. Eseuri critice

PREMIUL OPERA OMNIA PENTRU CĂRȚI PUBLICATE ÎN COLECȚIILE EDITURII TIPO MOLDOVA ÎN 2012

– Opera Omnia pentru poezie contemporană

– Corin Bianu pentru Marea tăcere

– George Coandă pentru Galaxii cu dor

– Iulian Filip pentru De ce mă doare inima

– Vali Nițu pentru Rescriu ce mi-a fost scris

– Florea Turiac pentru Vindecarea singurătății

Opera Omnia pentru romanul de azi

– Ion Mărculescu pentru Jurnalul de la Marcona

– Stan Mihai pentru Clone și pentru Paradis. Ieșirea din Paradis

Opera Omnia pentru publicistică și eseu contemporan

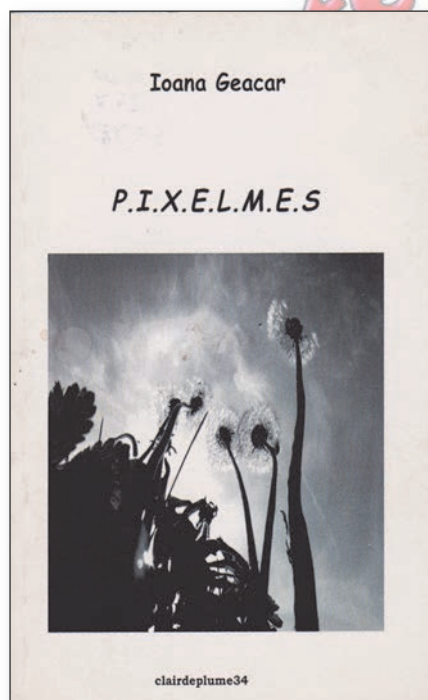
– Mircea Constantinescu pentru Cu noi în cărcă prin Europa

– Tudor Cristea pentru Arta derivatei

– Liviu Grăsoiu pentru Mereu poezii

– Victor Petrescu pentru Văcăreștii. O dinastie poetică

– Florentin Popescu pentru Pe simnezele memoriei

Cărți noi în biblioteca revistei Climaxe literare

